

စွန်းရမိမိ

ဆူးလေကား

၂၈၆

ဆူးလှေကား

မူလတန်းကျောင်းလေးတစ်ခုက မုန့်စားဆင်းချိန်မှာ
ဆူညံသက်ဝင်နေတာ သမားရိုးကျပဲလေ။

ဒုတိယတန်းကလေးငယ်တွေဆိုတာ အသက်အားဖြင့် ရှစ်နှစ်။
ရှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ လူမမည် လေးတွေရဲ့ ဦးနှောက်က ထွေလီကာလီ ဇာချဲ့စဉ်းစားခြင်းကို
လုပ်နိုင်ပါ့မလား။

ဒါပေမဲ့...

ပါရမီပါလာသူတွေဆိုရင်တော့ စဉ်းစားနိုင်မှာပါ။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားတောင် မွေးမွေးချင်း ခြေခုနစ်လှမ်း
စလျှောက်ခဲ့တာပဲလေ။

ဆူဆူညံညံ အလယ်တန်းကျောင်းလေးရဲ့ ဒုတိယတန်း(အေ)မှာ
မဆူညံတဲ့ ကျောင်း သားလေးတစ်ဖွဲ့ရှိတယ်။

ပုံပြင်ကြိုက်တဲ့ ကလေးလေးတွေပေါ့။

မဆူညံဘူးဆိုရင် သူတို့က တိတ်ဆိတ်စွာ
ပုံပြင်နားထောင်နေကြလို့ပေါ့နော်။ ပုံပြင် ပြောသူက

‘ရွှေဇွန်း’

ဒုတိယတန်းကျောင်းသူ ရှစ်နှစ်သမီးလေး ရွှေဇွန်းရဲ့ ပါရမီက
အံ့စရာပင်။

ရွှေဇွန်းတို့ ပုံပြင်ပြောတာက လူကြီးတွေ ပြောပြထားသော
ရွှေမင်းသမီးလေးပုံပြင်ကို ပြန်ပြောပြတာမျိုးမဟုတ်။

ကိုယ်တိုင်စဉ်းစားပြီးမှ စိကာပတ်ကုံး ပြောပြတာ။

နားထောင်သူကလေးငယ်တွေမှာ ပါးစပ်ကလေးတွေ အဟောင်းသားနဲ့ငြိမ်သက်လို့။

ခုလည်း ကြည့်လေ

‘အငြိမ့်မင်းသမီးလေး မပန်းပွင့်က သီချင်းဆိုပြီး က တယ် ဟာ

အငြိမ့်မင်းသမီးလေး ပန်းပွင့်မှာ အားပေးသူမောင့်ကို မျှော်တာ
မောင်ရေ... မောင်ရေ မောင်မလာသမျှ ကျွန်မ က ရ မောလှတာ ပန်းပွင့်ကရ
မောလှပါရှင်..

အဲလို သူက သီချင်းဆိုပြီးကပြတုန်း ပွဲခင်းထဲက ကိုဖိုးသားကြီးက
မျက်ရည်တွေ ကျလာတာပေါ့ဟာ’

‘ဟုတ်လား၊ ရွှေဇွန်း ကိုဖိုးသားကြီးက ငိုတာလား’

‘ဟုတ်ဘူးဟ၊ မျက်လုံးထဲ ပိုးကောင်ဝင်သွားလို့တဲ့’

‘ဪ’

အဲလို ဉာဏ်ရွှင်သည့် ရွှေဇွန်းရယ်လေ။ အံ့မယ် ပုံပြင်ပြောဆိုလို့
ရိုးရိုးပြောတယ် မထင်နဲ့နော်’

‘နင်တို့ကို ပုံပြင်ပြောပြရတာ ငါ အာခြောက်တယ်။ ပါးစပ်လည်း
ညောင်းတယ်ဟ၊ ဒီတော့ နင်တို့ ပုံပြင်နားထောင်ချင်ရင် နင်တို့အားလုံး စုပြီး
ငါ့ကိုမုန့်ဝယ်ကျွေးမှ ငါပြောပြမယ် ဒါပဲ’

‘ငါတို့ မုန့်ဖိုးတွေထဲက စုပြီးဝယ်ကျွေးပါ့မယ်ဟာ။ ငါတို့ကို
နေ့တိုင်းပုံပြင်ပြောပြပါ’

ဒီလိုနဲ့ ရွှေဇွန်းမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ စာမကျက်အားဘဲ သူတို့ကိုပြောပြဖို့
ပုံပြင်တွေစဉ်း စားရတာ အမောပင်။

တစ်ခါတစ်လေ ဆရာမတွေကပင်.

‘ရွှေစွန်းနော်ရွှေစွန်း.. ကဗျာကျက်ခဲ့ဆို မကျက်ခဲ့ဘူး။

မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လျှောက် ပြောဖို့တော့ တတ်တယ်နော်’

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မူလတန်းကျောင်းသူတွေ ပုံပြောပြိုင်ပွဲမှာ ရွှေစွန်းက တစ်မြို့နယ်လုံးမှာ ပထမပဲ။ အဲဒီ တော့လည်း ဆရာတွေ မျက်နှာကပြုံးလို့။

ရွှေစွန်းက အမေတစ်ခုသမီးတစ်ခုလေ။ ရွှေစွန်း ဖေဖေက မနှစ်ကပဲ အသည်းရောဂါ နှင့်ဆုံးသွားသည်။ ဖေဖေက ဆိုက်ကားနင်းတာဆိုတော့ ပင်ပန်းတာကို အကြောင်းပြပြီး ညနေ တိုင်းမူလာတတ်တယ်လေ။

တစ်ခါတလေ မေမေ့ကိုပင် ဈေးဖိုးပြန်မပေးနိုင်အောင်သောက်တာ။

ဒီတော့ မေမေက ဘုရားကြီးမှာ ဘုရားပန်းသွားရောင်းရတယ်။ ရွှေစွန်းက မေမေ ဖောက်သည်ယူလာတဲ့ပန်းတွေ ဝိုင်းသီပေးရသေးတယ်။

‘လာ..သမီး၊ မေမေ ပန်းတွေစည်းစရာရှိလို့ ဒီစံပယ်ပန်းလေးတွေ ဆယ့်ငါးပွင့်တစ်ကုန်း နှုန်းနဲ့ သီပေးနော်’

ဒီလိုနဲ့ ဖေဖေ ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ တော်သေးတာက ဖေဖေက ရွှေစွန်းတို့ သားအမိ အတွက် အိမ်ပိုင်လေးထားပေးခဲ့လို့။

ဖေဖေလူပျိုဘဝကတည်းက မိဘတွေကျန်ခဲ့တဲ့အိမ်တစ်လုံးနဲ့ ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့လေ။

မေမေနဲ့ရပြီးတော့လည်း ဆိုက်ကားပဲနင်းရင်း ဘဝကို ဆက်ထူထောင်တယ်။

ခုတော့ ဖေဖေမရှိတော့ ရွှေစွန်း ပိုပြီး လိမ္မာပြရတယ်။ မလိမ္မာလို့လည်း မရဘူးလေ။ မေမေက သနားဖို့ကောင်းတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပန်းရောင်းလိုက်၊ ပန်းဖောက်သည်သွားယူ လိုက်။ ပြန်လာရင် ပန်းတွေကိုစည်းလိုက်နဲ့ အားရတယ်မရှိ။ မနက်ငါးနာရီခွဲတာနဲ့ ပန်းတောင်း ရွက်ပြီး ဘုရားကြီးကိုပြေးရပြီ။

ရွှေဇွန်းလည်း ငါးနာရီခွဲတာနဲ့ အိပ်ရာကထရတာ ပေါ့။

သမီးလေးကိုနှိုးပြီး

‘ရွှေဇွန်း မေမေ ပန်းရောင်းသွားတော့မယ်။ သမီးအတွက် ပဲပြုတ်နဲ့ထမင်း နယ်ပေးထား တယ်။ စားလိုက်ဦး။ ပြီးတော့ ဒီမှာ ထမင်းချိုင့်။ ကျောင်းသွားကာနီးရင် အိမ်တံခါးသေချာပိတ် နော် သမီး’

အဲဒါ ရွှေဇွန်းရဲ့ ပုံမှန်မနက်ခင်းတွေလေ။

မေမေ ထွက်သွားတာနဲ့ ရွှေဇွန်းက မျက်နှာသစ်၊ ထမင်းစားပြီး အိုးပုတ်လေးတွေနဲ့ ခဏဆော့တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ရေချိုးသနပ်ခါးလိမ်းပြီး ကျောင်းသွားရတယ်။

ရွှေဇွန်းမှာ စာကျက်ဖို့ တိုက်တွန်းမယ့်သူက အတန်းပိုင်ဆရာမပဲရှိတယ်။

ရွှေဇွန်းတို့ရပ်ကွက်ထိပ်မှာရှိတဲ့ မူလတန်းကျောင်းလေးကို ဆိုက်ကားနဲ့သွားရတယ်။ ဖေဖေသူငယ်ချင်းဆိုက်ကားသမား ဦးသံချောင်းက ဟိုဘက်တိုက်ခန်းတွဲတွေက ကျောင်းသား နှစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံနှင့်အကြိုအပို့လုပ်ရင်း ရွှေဇွန်းကိုဝင်ခေါ်တတ်တာ ဖေဖေရှိစဉ်ကတည်းကလေ။

မေမေက ပိုက်ဆံပေးသော်လည်း ဦးသံချောင်းက တစ်ခါမှ မယူပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ ပိုက်ဆံအဆင်ပြေရင် ရွှေဇွန်းကိုခေါက်မုန့်တောင် ဝယ်ကျွေးတတ်သေး ရဲ့။

ဒီလိုနဲ့ရွှေဇွန်းက မေမေပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးပေးလေတွေကို မုန့်မဝယ်စားဘဲ စုထားပြီး ကျောင်းမှာ စာအုပ်ဖိုး ဘာဖိုး ညာဖိုးတွေကို ဖြေရှင်းရတယ်။ မုန့်စားဆင်းချိန်မှာ ပုံပြောခနဲ့ မုန့် စားရတယ်လေ။

‘ရွှေစွန်း’

‘ရှုန်.. မေမေ’

‘ပန်းသီတာ ခဏချပြီး မေမေ့ဆီ လာဦး’

ရွှေစွန်းက ပန်းကုံးလေးကို ခြင်းထဲထည့်ပြီး မေမေ့ဆီပြေးသွားသည်။

‘မေမေ ဘာခိုင်းမလို့လဲ’

‘မခိုင်းပါဘူး၊ ဒီမှာ မေမေ ဒီနေ့ ရွှေစွန်းဖို့ ကျောင်းစိမ်းဂါဝန်လေး

ချုပ်ထားတာ ဝတ်ကြည့်စမ်း..လာ’

‘မေမေ ပိုက်ဆံကုန်မှာပေါ့’

‘ဪ.. မေမေ ပိုက်ဆံရှာနေတာ သမီးဖို့ပဲကို၊ ကြည့်စမ်း.. အတော်ပဲ၊

ငါ့သမီးလေးနဲ့ လှလိုက်တာ’

ရင်မှဖြစ်သော သမီးမို့သာ မေမေ ရှုမဝဖြစ်နေတာပါ။ တကယ်တော့

ရွှေစွန်းရပ်ဆိုင်းတာ ကိုယ့်ဘာသာသိသည်။ အသားညိုညို ဝဝလုံးလုံးလေးနှင့်

ရွှေစွန်းက သာမန်ရုပ်ရည်ထက်မပို ပါ။

‘ဒီနေ့ သမီးတို့ အတန်းပိုင်ဆရာမနဲ့ မေမေတွေ့တယ်။

သမီးအတန်းထဲမှာ စာမရဘူး ဆို’

‘ရပါတယ် မေမေရဲ့’

‘အံ့မယ်..မညာနဲ့၊ သမီးစာကျက်တာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး။

မေမေကလည်း မှားတာပါ။ သမီးကို ပစ်ထားသလိုဖြစ်နေပြီ။ ဒီနေ့ကစပြီး

ပန်းမသိနဲ့။ ညဘက်ဆို သမီးစာကျက်ရမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

‘သမီးမသိရင် ဘယ်သူသိမှာလဲ’

‘မေမေ သိမှာပေါ့ သမီးရဲ့’

‘မေမေက ပန်းတွေစည်းရသေးတယ်လေ၊ မဖြစ်သေးပါဘူး။ သမီး သီမယ် မေမေရယ်၊ စာက မနက်ငါးနာရီခွဲနီးတဲ့အချိန်ကျက်မယ်’

‘မရဘူး၊ မနက်လည်းကျက်ရမယ်။ ဒီညလည်း ကျက်ရမယ်၊ အဲဒါမှ သမီး စာတော်လာ မှာ၊ စာတော်မှာ ပညာတတ်ဖြစ်မှာ’

‘ပညာတတ်တော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

‘ပညာတတ်ရင် အရာရှိကြီး ဖြစ်မှာပေါ့ သမီးရဲ့၊ အရာရှိဖြစ်ရင် မေမေတို့ ပန်းရောင်း မစားရဘူးပေါ့’

‘ဟင်း.. သမီး ပန်းတော့မရောင်းချင်ဘူး မေမေရဲ့’

‘ပန်းမရောင်းချင်ရင် စာတော်အောင်လုပ်၊ ဟုတ်လား’

ပန်းသည်မ မသီခင်က သူမမျိုးဆက်ကလေးကိုတော့ ပန်းသည်မဖြစ်စေချင်ပြီ။

*

ရွှေဇွန်းကို ဂရုတစိုက် ပဲ့ပြင်တာ ရွှေဇွန်းဆရာမ ဒေါ်သီတာနွယ်ပါ။

‘ရွှေဇွန်း သင်္ချာတွေ တွက်ခဲ့လား’

‘ရွှေဇွန်းလက်ရေးကို ကပျစ်ကညစ်ရေးထားပြန်ပြီလား၊ လက်ရေးကို လှအောင် ရေးစမ်း’

‘လက်ရေးမလှလည်း ဖတ်လို့ရရင် စာဖြစ်တာပါပဲ ဆရာမရာ’

ရွှေဇွန်းတို့က အဲလိုပြီးကပျစ် ချက်ကျကျ ပြန်ပြောတတ်သေးတာလေ။

‘ဒီမှာ သမီး၊ လက်ရေးဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့

အဝတ်အစားနဲ့တူတယ်။ သေသေ သပ်သပ် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားတဲ့သူနဲ့
အရူးတစ်ယောက်လို ပြီးကပျစ်ဝတ်ထားတဲ့ သူနဲ့ ဘယ်သူက ကြည့်လို့ပိုကောင်းလဲ
သမီး၊ ဘယ်သူက ပိုပြီး တင့်တယ်လဲ။ လူချင်းတူတူပဲကို အဝတ်အစားပေါ်မူတည်ပြီး
လူအမျိုးအစား မကွဲဘူးလား သမီး’

ကလေးပေမယ့် နားဝင်အောင် သဘောပေါက်ရှင်းလင်းလွယ်အောင်
စိတ်ရှည်တတ်သူ ဆရာမကြောင့် ရွှေဇွန်းပိုပြီး တိုးတက်လာသည်။

ရွှေဇွန်းတို့ သားအမိကို သနားပိုပြီး ဆရာမဒေါ်သီတာက ရွှေဇွန်းကို
ပိုဂရုစိုက်တာ လည်း ပါပါသည်။

ရွှေဇွန်းမိခင်ဆိုတာက ရွှေဇွန်းကို ပညာသားပါပါ ဆုံးမနိုင်လောက်သည့်
ပညာတတ်မှ မဟုတ်တာ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သားအမိနှစ်ယောက် ဝမ်းရေးအတွက်
ပန်းအမြတ်ဘဲ အလျင်မီ အောင် တွက်နေရသူလေ။

‘ဟဲ့... သီခင်၊ ဒီနေ့ ဘယ်လိုလဲ’

‘သိပ်ရောင်းမကောင်းဘူး အေးလှရယ်၊ ဒီနေ့ မိုးကကောင်းတော့
ဘုရားလာတဲ့သူ သိပ် မရှိဘူးလေ’

‘ကျုပ်က ပိုဆိုးတယ်၊ လကုန်ကာနီးနေပြီ၊ အိမ်လခက
မျက်စပစ်နေပြီတော့’

‘ငါက အဲဒီ တစ်ခု မပူရလို့ တော်သေးတယ်။ သွားလေသူကြီးက
အိမ်လေးတော့ ထားခဲ့ သေးတယ်’

‘အင်းလေ.. နင်က တော်ပါသေးတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်တည်းမို့လို့၊
ငါ့မှာက ကလေးသုံးယောက်ကျောင်းစရိတ်နဲ့ အိမ်လခနဲ့ဆိုတော့
ငါတို့လင်မယားနှစ်ယောက် မျက် ကလူးဆန်ပျာရှာတာတောင် အနိုင်နိုင်ရယ်။

ဒါတောင် ကိုသံချောင်းက မသောက်မစား အနေ အထားတတ်လို့ တော်သေးတာ။
မဟုတ်လို့ကတော့ ကျုပ်ခေါင်းမွေးအပြောင်ပဲ တော်ရေ’

‘ဟဲ့.. ငါတို့ အပိုဝင်ငွေလေးရအောင် ဈေးထဲက အထည်လေးတွေယူပြီး
ကြယ်သီးတပ် လက်ချုပ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား။ အဲဒါ
ပန်းရောင်းရင်းထိုင်လုပ်လိုပရတယ်လေ’

‘မသီခင် ဒီအကြံကို စောစောကများ မစဉ်းစားမိဘူးလားအရယ်၊
နောက်တောင်ကျ နေပြီ။ မနက်ဖြန်ကစပြီး လုပ်မယ်’

ဒီလိုနဲ့ သီခင်တို့မှာ အပိုဝင်ငွေလည်း ရှာရသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
ပန်းရောင်း မကောင်းတောင်မှ အထည်တွဲတာလေးနဲ့ဆို နေ့တွက်ကတော့
ပုံမှန်ကိုက်နေသည်လေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သီခင်က စုထူးထဲကိုတော့ ပုံမှန်ထည့်ရသည်။
သမီးရှေ့ရေးက ရှိသေး သည်လေ။

သီခင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မို့ အိမ်ပိုင်ရာပိုင်မုဆိုးမကို
ကြံစည်သူတွေကိုလည်း မနည်း ရှောင်ရပါသည်။

‘မသီခင်... ကိုသံချောင်းကြီး ပြောနေတယ်တော့ ရှင့်ကို
ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ကိုချစ်ခိုင် က ပြောခိုင်းဆိုပဲ’

အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုချစ်ခိုင်ကလည်း မုဆိုးဖိုပူပူနွေးနွေးပင်။ သူ့မှာက
သားတစ် ယောက်နှင့်။

‘တော်ပါ အေးလှရယ်၊ ချစ်ခိုင်ကိုယူပြီး ကျုပ်ရော သမီးလေးပါ
အရက်ရောင်းနေရပါဦး မယ်။ ကျုပ်ဘာသာ ဘုရားပန်းပဲ အေးဆေးရောင်းပါရစေ
ဟင်း...ဟင်း’

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကူးကာဆန်ကာဖြင့် မဗေဒါသားအမိရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်။

ဘဲအုပ်တစ်ရာ နှစ်ရာကြားထဲ ပြူးပြဲကာ
သမီးကိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေဇွန်းမှာ ဒေါသီတာနွယ်နဲ့ ဒေါသီခင်တို့အတွက်
ကာရန်ညီ ပန်းပုရုပ် ကလေးတော့ ဖြစ်လာခဲ့သေးတယ်လေ။

ဆရာမဒေါသီတာနွယ်က မူလတန်းလွတ်ပြီးတော့
ကျောင်းပြောင်းသွားတာမို့ ရွှေဇွန်းနဲ့ အလှမ်းဝေးသွားသလို
ရွှေဇွန်းကိုယ်တိုင်ကလည်း အလယ်တန်းကျောင်းကို ပြောင်းသွားပြီမို့
ရွှေဇွန်းနဲ့ဆရာမ ဝေးသွားပေမယ့် ရွှေဇွန်းက ဆရာမစကားတွေကိုတော့ မမေ့ခဲ့ဘဲ
ဆရာမ အဆုံးအမတိုင်း ဆက်လက်ကြီးပြင်းခဲ့သတဲ့။

အလယ်တန်းကနေ အထက်တန်းကူးပြောင်းချိန်မှာပဲ တစ်မနက်ခင်းမှာ

‘ရွှေဇွန်း.. အမေ မူးလိုက်တာ’

‘ဟာ..ဒါဆို သမီးပဲ ပန်းသွားရောင်းပေးမယ်၊ အမေ အိမ်မှာနေ’

ငယ်ငယ်တုန်းက သမီး ပန်းမရောင်းချင်ဘူးလို့ပြောခဲ့တာကို ဒေါသီခင်
ကြားယောင် မိသည်။

‘ရပါတယ် အမေပဲ သွားမယ်’

‘မဟုတ်တာ အမေရယ်၊ သမီး သွားရောင်းပေးပါမယ်။ ဒီနေ့
သမီးကျောင်းပိတ်တာပဲကို’

‘အေး..ဒါဆိုလည်း အမေ ဒီနေ့ နားလိုက်ဦးမယ်။ သမီးရယ်။
ရွှေဇွန်းရယ်. .ငါ့သမီး စာ ကြိုးစား၊ ပညာတတ်အရာရှိကြီးဖြစ်အောင်လုပ်၊
ကြားလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေရဲ့၊ ကဲ.. သမီး ပန်းသွားရောင်းလိုက်ဦးမယ်နော်’

‘အေး...အေး’

ထိုနေ့ကမှ ရွှေဇွန်းပန်းစရောင်းဖူးတာပါ။ သို့သော် ဒေါ်အေးလှကတော့

‘ဟဲ့.. ရွှေဇွန်း ထွက်လာပါလား၊ မိသီခင် နေမကောင်းဘူးထင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်အေးလှ၊ အမေ ခေါင်းမူးလို့တဲ့’

‘အင်းလေ.. လူဆိုတာ သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ...

ထားပါ။ ဒါနဲ့ ငါက ဒီနေ့ သူ့အတွက်အထည်ပိုယူလာတာတော့ ရွှေဇွန်းက
လက်ချုပ်ရော လိုက်တတ်ရဲ့လား’

‘ဘာလက်ချုပ်လဲ ဒေါ်ဒေါ်အေးလှ’

ဒီလိုနဲ့ အမေအထည်တွဲသည့်ကိစ္စကို ရွှေဇွန်းသိခဲ့ရသည်။ အမေက
ရွှေဇွန်းကို မပြောခဲ့ ဖူးလေ။

ထိုနေ့က ရွှေဇွန်း အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အသက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပဲ
ရွှေဇွန်းတွေ့ရသည်။ ဦး နှောက်သွေးကြောပြတ်သောအမေ ရွှေဇွန်းကို ထားခဲ့ပြီ။

ရွှေဇွန်းရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းတယ်ဆိုတာကို ပြောမပြတတ်အောင်
ခံစားရသည်။

ကြောင်ငေးငေးနဲ့ မျက်ရည်တစ်စက် မကျသောရွှေဇွန်းကို
ကိုသံချောင်းနဲ့မအေးလှက စိတ်ပူသည်။

‘ရွှေဇွန်းငိုလိုက်လေ သမီး’

‘သမီး ငိုလို့မရဘူး သမီး အရမ်းခံစားရလို့ ငိုလို့မရဘူး
ဒေါ်ဒေါ်အေးလှရယ်၊ သမီး တော်တော်လေးကို ဆို့နေတယ်’

‘မေမေ သမီးကိုထားသွားတာ သိပ်ကိုစောလွန်းပါတယ်
ဒေါ်ဒေါ်အေးလှရယ်’

ဒေါ်အေးလှက နှစ်သိမ့်ဖက်ပွေ့လိုက်မှ မျက်ရည်တွေကျလာသည်။

ဒေါ်အေးလှပါ ရွှေဇွန်းနဲ့ ရောငိုရသည်။

အသုဘကိစ္စကို ကိုသံချောင်းကပဲ ဦးဆောင်ပေးသည်။ အမေ သေတော့ သေတ္တာ လေးထဲမှာ စုဘူးလေးငါးလုံး တန်းစီလို့။

အမေသေတော့ ရွှေဇွန်း ဆယ်တန်းလေ။ ရွှေဇွန်း ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အထိ ဆက်သင်နိုင်သောငွေပမာဏကို အမေစုဘူးငါးလုံးဖြင့် ထားခဲ့ပေးသည်။

‘ဒီအိမ်မှာ ရွှေဇွန်းတစ်ယောက်တည်းဆက်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလားသမီး’

‘မဖြစ်တော့ရော ရွှေဇွန်းက ဘယ်လိုနေရမှာလဲ၊ ရွှေဇွန်းမှာ ဒီအိမ်လေးနေစရာရှိတာ တော်။ ဖေဖေနဲ့မေမေ ကျေးဇူးကြောင့်ပါ ဒေါ်ဒေါ်အေးလှရယ်’

‘အေးပါ အေရယ်၊ ကဲ..ဒါဆိုလည်း ညဘက်ကိုအိမ်မှာ ကျုပ်လာအိပ်ပေးမယ်၊ ဟုတ်လား’

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒေါ်အေးလှရယ်၊ သူ့သမီး အေးမာရယ် တစ်လှည့်စီလာအိပ်ပေးရင်း ရွှေဇွန်း ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နေ့က အမေ့ကို ပိုသတိရတယ်လေ။ အမေ ပြောသလို အရာရှိဖြစ်မယ့်လမ်းပေါ် သမီးခြေတစ်လှမ်း တင်နိုင်ပြီ အမေလို့လေ။

*

‘ဒေါ်ဒေါ်အေးလှရေ ဈေးသွားမရောင်းဘူးလား’

‘ညည်းညီမ အေးမာ သွားတယ်လေ၊ ဒေါ်ဒေါ် ဒီနေ့ ကိုက်ခဲနေတာနဲ့

မသွားတော့တာ’

‘ဪ ... ဟုတ်ကဲ့။ ဒီမှာလေ ငါးပြေမရေချိုလေး၊ ဒေါ်ဒေါ်အေးလှ ကြိုက်မှန်းသိလို့ ချက်ပို့တာ’

‘ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ရွှေ့ဇွန်း၊ ညည်း ဆယ်တန်းအောင်ပြီဆိုတော့ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ’

‘ရွှေ့ဇွန်း ဒီနေ့ သတင်းစာမှာခေါ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု သွားလျှောက်မလို့ ဒေါ်ဒေါ်အေးလှ ရဲ့၊ စီးတီးမတ်မှာ အရောင်းစာရေးတဲ့’

‘ရရင် ကောင်းမှာပဲ၊ အင်း ... မိသီခင်ရေ၊ ညည်းသမီးကတော့ ဆယ်တန်းအောင်လို့ အလုပ်နှင့် အကိုင်နဲ့ဖြစ်တော့မယ်အေ့’

‘အမေက သမီးကို အရာရှိ ဖြစ်စေချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုသမီးက ဈေးပဲရောင်းရဦးမယ်’

‘အိုအေ ... ညည်းဈေးရောင်းတာက ကျွန်တို့လို အပြင်မှာမဟုတ်ဘဲ အအေးခန်းထဲ လှလှပပ ရောင်းရတာ ပါအေရယ်၊ အဆင့်မြင့်ပါတယ်’

‘အဲ လှလှပပဆိုမှ ရွှေ့ဇွန်းက ရုပ်သိပ်မလှတော့ အလုပ်ရပါ့မလားပဲ’

‘ရမှာပါ သမီးရယ်၊ သူ့အရည်အချင်းနဲ့သူပဲ’

‘အေး ... အေး၊ အလုပ်ရပါစေတော်’

စီးတီးမတ် ရုံးချုပ်ရှိတဲ့ အောင်ဆန်းကွင်းမှာ အင်တာဗျူးသွားဖြေတော့ လူတွေက အများကြီး။ ပြီးတော့ သူမလို ဆယ်တန်းအောင်စ ငယ်ငယ်ချောချောလေးတွေ အစစအရာရာ သူမထက်သာသောသူတွေ တစ်ပုံကြီးမို့ တော်တော်စိတ်ပျက်သွားသည်။

ကွန်ပျူတာနဲ့ ပက်သက်တဲ့ လက်မှတ်တွေ ကိုင်ထားတဲ့သူ တော်တော်များသည်။

ဘွဲ့ရတွေလည်း ပါသေးသည်။

ရွှေဇွန်း မရနိုင်တာ သေချာသွားသည်။ ရွှေဇွန်း

အလုပ်လိုက်လျှောက်နေတာ နှစ်ခု သုံးခုလောက် ရှိနေပြီ။ ခုချိန်ထိ မရသေး။

မေမေထားခဲ့သည့် ပိုက်ဆံလေးကုန်ရင် ဘုရားပန်း ပြန်ရောင်းရမလို ဖြစ်နေပြီ။

အင်တာဗျူးဖြေပြီး စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ် ရောက်လာသည်။

ဆရာမဒေါ်သီတာနွယ်နဲ့ တူလိုက်တာ။ ရှိခိုးနေတာကလည်း

သောကြာထောင့်ဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်ချေကများသည်။

‘ဆရာမ’

‘ဟဲ့ ... ရွှေဇွန်းမို့လား၊ ကြည့်စမ်း၊ ငယ်ရုပ်မပျောက်ပါလား ရွှေဇွန်းရယ်’

ဆရာမနဲ့ စကားတွေ အကြာကြီး ထိုင်ပြောဖြစ်ကြသည်။

‘ရွှေဇွန်း ဆယ်တန်းအောင်ပြီပေါ့ ၊ ကောင်းလိုက်တာ၊ အင်း ...

မသိခင်ကတော့ တာဝန်ကျေပါတယ်လေ၊ သူ့ခမျာလည်း အသေစောရှာတယ်၊ ကဲ ... ဒီလိုလုပ် ရွှေဇွန်း၊ ရွှေဇွန်းကို ဆရာမညီမ စာအုပ်တိုက်မှာ အလုပ်သွင်းပေးမယ်’

‘လူလိုပျံ့မလား ဆရာမ’

‘လိုလို မလိုလို ရွှေဇွန်း တစ်ယောက် ထပ်ခန့်လိုက်ရလို့ သူတို့

ဘာမှအပန်းမကြီးဘူး၊ ကဲ ... လာ၊ အခုပဲလိုက်ခဲ့’

ဆရာမက အပျိုကြီးဆိုတော့ သူ့ညီမကိုပြောတော့ သူ့ညီမက

အလွယ်တကူပင် အလုပ်ခန့်လိုက်၏ ။ ကဲ ... ကံကြမ္မာဆိုတာ ခက်ရင်လည်း

ဖြေရှင်းမရနိုင်အောင် ခက်ခဲတတ်သ လို တစ်ခါတစ်ရံမျက်နှာသာပေးချင်ရင်လည်း

ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်တင်မက ကြာပန်းပင် လက်ထဲအလိုလို

ရောက်လာသလိုပဲလေ။

‘ရွှေဇွန်းကို ဖြန့်ချိရေးဘက်မှာပဲ အသင်သဘောမျိုးခန့်လိုက်မယ်လေ’

‘ကဲ ... ရွှေဇွန်း၊ အလုပ်လုပ်ရင်း အဝေးသင်တက်ပေါ့၊ အမှတ်ကလည်း သာမန်ပဲဆိုတော့ ရွှေဇွန်း ဘာမေဂျာယူမလဲ’

‘ပရက်တိကယ်တွေ မဆင်းရဲအောင် မြန်မာစာပဲ ယူလိုက်မယ် ဆရာမ’

ဒီလိုနဲ့ မနက်ဆို အလုပ်ထသွား၊ ညနေဆို ပြန်လာ၊ ပုံမှန်ဝင်ငွေလေးနဲ့ အဆင်ပြေသွား သည်။

စာအုပ်တိုက်မှာလုပ်တော့ ရွှေဇွန်းရဲ့ပါရမီက ခေါင်းထောင်လာသည်။

ည၊ညတွေမှာ ဝတ္ထုတွေရေးကြည့်သည်။ ဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို ဘယ်လိုရေးရသလဲ။ စာမျက်နှာ ဘယ်လောက်ရေးရသလဲ။ သူများတွေဆီမှာ စနည်းနာရသည်။ ရွှေဇွန်းကိုခင်သော စာရေးဆရာမကြီးတွေနှင့် တွေ့ရင်လည်း စာရေးပုံရေးနည်းတွေ သင်ယူသည်။ ဒီလိုနဲ့ ရွှေဇွန်း လုံးချင်းတစ်အုပ် ရေးလို့ပြီးသွားသည်။

ကိုယ်စာကိုယ် ပြန်ပြန်ဖတ်ရတာ အမောပင်။

အရင်ဆုံး ပြကြည့်တာက ဒုတိယအမေလို့ ပြောရမည့် ဆရာမဒေါ်သီတာနွယ်ပဲပေါ့။

‘ထင်တယ်၊ ရွှေဇွန်းက ငယ်ငယ်ကတည်းက ပါရမီရှိတာ ဒီလိုဖြစ်လာမယ်ထင်လို့ စာအုပ်တိုက်မှာ တမင်အလုပ်သွင်းပေးတာ၊ ကဲ ... ဒီစာအုပ်ကို ဆရာမညီမကို ပြကြည့်လိုက်၊ သူကြိုက်ရင် ထုတ်ပေးမှာပေါ့ ရွှေဇွန်းရဲ့’
စာအုပ်တိုက်ပိုင်ရှင် အန်တီနီလာကိုပြတော့ ...

‘ရွှေဇွန်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ လက်ရာက မဆိုးဘူး၊ ရွှေဇွန်း နောက်ထပ် သုံးလေးအုပ်လောက် ရေးကြည့်လေ၊ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် အန်တီ ထုတ်ပေးမယ်’

မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တော့ သမ်းလာခဲ့ပြီ။ ရွှေဇွန်း သုံးအုပ်ရေးအပြီးမှာ အန်တီနီလာက ရွှေဇွန်း စာမူတွေကို စာအုပ်တွေဖြစ်လာဖို့

တာဝန်ယူလိုက်သည်။

‘ကဲ ... ရွှေဇွန်း၊ ကလောင်နာမည် ဘယ်လိုပေးလဲ’

‘အမေမွေးတဲ့ ရွှေဇွန်းက ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ရွှေဇွန်း အဖြစ်ပဲ ရပ်တည်ချင်တယ် အန်တီနီလာ’

‘အိုပေ ... ဒီလိုဆို ကလောင်နာမည်လည်း ရွှေဇွန်းနဲ့ပဲပေါ့’

ရွှေဇွန်းရဲ့ ပထမဆုံးစာမူ ထွက်လာတော့ ရွှေဇွန်းပြီးရင် ဝမ်းအသာဆုံးက ဦးလေး သံချောင်းနှင့်ရဲ့ ဒေါ်ဒေါ်အေးလှရယ်လေ။

‘မိသီခင် သိရင် သိပ်ဝမ်းသာရှာမှာ၊ သူက သူ့သမီးကို ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက် သိပ်ဖြစ်ချင်တာလေ’

‘ဟုတ်တယ်၊ အမေက အရာရှိ သိပ်ဖြစ်စေချင်တာ၊ အခု သမီးနေရာရှိနေပြီ၊ အမေက ပန်းသည်ပေမယ့် သမီးကတော့ စာရေးဆရာမဖြစ်ပြီ၊ သမီး အရာရှိဖြစ်ပြီ အမေ’

‘မမရွှေဇွန်း အရာရှိဆိုတာ ဘာလဲဟင်’

အေးမာ ပြောတော့ ဖိုးလုံးက မေးလာသည်။

‘အရာရှိဆိုတာ သူများတွေ ဘယ်လို့သတ်မှတ်သလဲဆိုတော့ မသိဘူး၊ ဖိုးလုံးရဲ့မမအ တွက်တော့ အရာရှိဆိုတာ လောကကြီးအတွက် ကိုယ်က တစ်နေရာစာ အထောက်အပံ့ပေး နိုင်တာကို အရာရှိလို့ သတ်မှတ်တာ၊ ဥပမာကွာ ... စာဖတ်ချင်တဲ့သူတွေအတွက် စာဖတ်လို့ရ အောင် စာရေးပေးတာကလည်း သူဟာ အရေးပါ အရာရောက်တာပဲ၊ သူကစာရေးချင်တဲ့သူနဲ့ စာဖတ်ချင်တဲ့သူတွေအတွက် စာအုပ်ဖြစ်အောင် ထုတ်ပေးလို့လေ၊ အဲလိုပဲ စာအုပ်အဖုံးဆွဲပေး တဲ့သူတို့၊ ကွန်ပျူတာရိုက်ပေး၊ ပုံနှိပ်ပေး၊ ဖြန့်ပေး၊ ချုပ်ပေး၊ ဖလင်ဖောက်ပေး အားလုံးဟာ အရာရှိတွေပဲပေါ့’

‘သားသိပြီ၊ ဒါဆို သားဖေဖေနဲ့ မေမေလည်း အရာရှိပဲပေါ့။ ဖေဖေက ဆိုက်ကားစီးချင် တဲ့သူတွေအတွက် ဆိုက်ကားနင်းပေးတယ်၊ မေမေကလည်း ဘုရားပန်းလှူရှင်သူတွေအတွက် ဘုရားပန်းရောင်းပေးတယ်လေ’

‘အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဖိုးလုံးတော်တယ်။ ဆန်ကုန်မြေလေး တစ်ရုကိုး တစ်ရုတစ်ဆယ်တွေကလွဲရင် အလုပ်လုပ်တဲ့သူတိုင်းက အရာရှိပဲ ဖိုးလုံးရဲ့ သိလား၊ အလုပ် ပိုကြိုးစားရင် ပိုပြီးအရာရှိဖြစ်အောင်လို့’

‘အေး... အေး’

ဒေါ်ဒေါ်အေးလှကတော့ သူမကို ပါးစပ်အဟောင်းသား ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။

*

စာရေးဆရာမ

ရွှေဇွန်း

ရွှေဇွန်းရဲ့စာအုပ်တွေတစ်ရှိန်ထိုး အောင်မြင်လာချိန်မှာ ရွှေဇွန်းက သူမရဲ့ရပ်ကွက် ကလေးမှ မြို့ထဲသို့ ပြောင်းခဲ့သည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာထက်စာရင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော တိုက်ခန်းလေးက သူမအတွက် ပိုပြီးသင့်တော်မည်လေ။

အိမ်နဲ့ခြံလေးကို ဒေါ်ဒေါ်အေးလှတို့ကို အခန်းငှားထားခဲ့သည်။ မိဘအမွေအနှစ် ဒီအိမ် လေးကိုရောင်းပစ်ဖို့ စိတ်ကူးလုံးဝမရှိတာ သေချာသည်။

ပြီးတော့ အေးမာအတွက် အိမ်မှာ စာအုပ်ဆိုင်လေးဖွင့်ပေးကာ

ဖိုးလုံးနှင့်အငယ်ဆုံး လေးကို ကျောင်းထားပေးသည်။

သူမမှာ ကြည့်စရာ ဒီမိသားစုပဲ ရှိသည်လေ။

ဒေါ်ဒေါ်အေးလှအတွက် စက်ကလေးတစ်လုံးဝယ်ပေးပြီး အေးမာကို စက်ချုပ်သင်ပေး သည်။

ဦးသံချောင်းလည်း ဆိုက်ကားမနင်းတော့ဘဲ စာအုပ်ဆိုင်နှင့်တွဲပြီး ကွမ်းယာဆိုင်ဖွင့် သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ သူမတတ်နိုင်သလောက် ကြည့်ရှုရတာ ပင်။

ခုလည်း မြို့ထဲမှာ စားစရာဝယ်ပြီး ဒေါ်ဒေါ်အေးလှတို့ဆီသွားရန် စဉ်းစားလိုက်သည်။

‘ဟယ်လို..ရွှေဇွန်း၊ မင်္ဂလာပါ’

‘ဪ.. ဟုတ်ကဲ့’

‘ကျွန်တော်က ရွှေဇွန်းရဲ့ပရိသတ်ပါ။ ရွှေဇွန်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ခင်မင်ခွင့်ပေး နိုင်မလား ခင်ဗျာ’

တရုတ်တန်းလိုနေရာမျိုးမှာ ထိုသို့ပြောရဲသော သူ့ကို ရုတ်တရက်အံ့သြသလို ဘလိုင်း ကြီးလာမိတ်ဆက်တာမျိုးကလည်း ဒါ ပထမဆုံးဖြစ်တာရောကြောင့် ရွှေဇွန်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။

ပန်းသီးဝယ်မလို့ ဈေးဆစ်ရင်း တန်းလန်းမို့ ပန်းသီးသည်ကလည်း ကြည့်နေသည်။

‘ဟေး..ရွှေဇွန်း.. ဘာလဲ မခင်ချင်ဘူးလား၊ ဆရာမလည်း မာနကြီးလိုက်တာဗျာ’

‘ဪ.. မဟုတ်ပါဘူး။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိလို့ပါ။ ကိုယ့် ပရိသတ်ပဲ။ ကျွန်မ ခင်တတ်ပါတယ်’

ထိုကျမှ ပန်းသီးသည်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကာ

‘ဘယ်သူက စာရေးဆရာမ ရွှေဇွန်းလား၊ အို..

ဝမ်းသာလိုက်တာဆရာမရယ်... ကျွန်မက ဆရာမစာအုပ်တွေ အရမ်းကြိုက်တာ။

ပန်းသီးရောင်းရင်း ဖတ်ရတာ ဆရာမရဲ့ ဆရာမဖို့ ပန်းသီးလက်ဆောင်ပေးမယ်။

ဆရာမ ကျွန်မကို ပိုက်ဆံမပေးပါနဲ့’

‘အို.. မဟုတ်တာရှင်၊ ယူပါ’

ပန်းသီးသည်ကို ပိုက်ဆံအတင်းပေးရသည်။ ထိုနေရာမှ

မြန်မြန်လစ်ထွက်လာတော့ နောက်မှာ သင်္ကေတသားက ကပ်ပါလာသေးသည်။

‘ဆရာမ ဖုန်းနံပါတ်လေး ရမလား၊ ကျွန်တော် ဆရာမဆီ

ဖုန်းဆက်ချင်လို့’

လက်ထဲကိုင်ထားသည့်ဖုန်းကိုကြည့်ပြီး ပြောနေတာမို့

ရွှေဇွန်းစဉ်းစားနေရသည်။

ကိုယ့်ပရိသတ်ကို လေးစားပါသည်။ ဖုန်းနံပါတ်လည်း ပေးချင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ရွှေဇွန်းမှာက မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်းနေတာမို့

ဆုံးဖြတ်ရခက်နေတာပါ။

‘ဆရာမ မပေးချင်ဘူးထင်တယ်။ So Sorry ဆရာမရယ်’

ရွှေဇွန်းဒီအတိုင်း ကြည့်နေလိုက်သည်။

‘ရွှေဇွန်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်။ ကိုယ့်ကို

ခွင့်ပြုဦးနော်။ ကိုယ့် ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဆောရီးနော်’

သူ လှည့်ထွက်သွားတော့မှ ရွှေဇွန်းသက်ပြင်းချခိုင်းသည်။ အားကိုးရာမဲ့

မိန်းမသားတစ် ယောက်တည်းနေတာမို့ ရွှေဇွန်းမှာ အစစအရာရာသတိထားရသည်။

ခုလည်း သူ့ကို အားနာပေမယ့် ဖုန်းနံပါတ်မပေးမိ။

ဒေါ်ဒေါ်အေးလှတို့ဆီရောက်တော့ သူ့ကိုမေ့သွားကာ

သူမဝယ်သွားတာတွေ စားကြ သောက်ကြဖြင့် တစ်ညအိပ်ပြီးမှ ပြန်လာဖြစ်သည်။

သူမအတွက် ဒေါ်ဒေါ်အေးလှက ငါးပိကြော်၊ သရက်သီးသနပ် စသဖြင့် အထားခွဲသော အကြော်အလှော်တွေ ထည့်ပေးလိုက်သေးသည်။

ရွှေဇဉ်သည်ကားပေါ် လှမ်းအတက် ဖိနပ်ကိုအနောက်က တက်သည့်လူက တအားဖိ နင်းတာခံရပြီး သူမရဲ့ကတ္တီပါဖိနပ်လေး ပြတ်သွားသည်။

‘ဟား.. ဖိနပ်ပြတ်ပြီ’

‘အို.. ဆောရီး၊ ဆောရီး ရွှေဇဉ်နဲ့’

‘ဟင်’

သူမနာမည်ကို ရေရွတ်သံကြားသဖြင့် သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မနေ့က မိတ်ဆက် သည့်လူ။

‘ရှင် တမင်လုပ်တာတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်’

‘ရွှေဇဉ်နဲ့ရာ အထင်မလွဲစမ်းပါနဲ့။ ကားကထွက်တော့မှာမို့ ကျွန်တော် ကျန်ခဲ့မှာစိုးလို့ ပြေးအတက်၊ ရွှေဇဉ်နဲ့ဖိနပ်ကိုနင်းမိသွားတာပါ။ ကျွန်တော်လည်း သွားစရာ အရေးကြီးနေလို့ပါ ဗျာ၊ ရော့... ရွှေဇဉ်နဲ့ ကျွန်တော့်ဖိနပ်စီးပါ’

‘အို..မစီးပါဘူး’

‘ကျွန်တော့်ကို အားနာလို့လား။ အားမနာပါနဲ့ ရွှေဇဉ်နဲ့ရာ စီးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ကိစ္စမရှိဘူး’

‘ရတယ်၊ ကျွန်မလည်း ကိစ္စမရှိဘူး’

‘ရွှေဇဉ်နဲ့က မာနကြီးတယ်နော်’

သူမ ဘာမှပြန်မပြောမိ။ စကားတုံ့ပြန်နေသရွေ့ စကားအမျှင်ပြတ်မှာ
မဟုတ်ဘူးလေ။

*

အဝေးသင်စာမေးပွဲက နီးလာပြီမို့ ဒုတိယနှစ်စာမေးပွဲကိုဖြေရန် ရွှေဇွန်း
အနီးကပ်တက် ချိန်မှာ သူနဲ့ထပ်ဆုံရသည်။ သူကလည်း ရွှေဇွန်းလို
မြန်မာစာအဝေးသင်တက်နေတာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူက နောက်ဆုံးနှစ်။

ကျောင်းမှာက အနီးကပ်ဆယ်ရက်ပဲ တက်ရတာ မို့ သူ့အကြောင်း
ကိုယ်မသိ၊ ကိုယ့် အကြောင်း သူ မသိပေမယ့် သူကတော့ ရွှေဇွန်းအကြောင်း
ဘယ်လိုသိထားသည်မသိ။ သူ ရွှေ ဇွန်းရှိတာကို အနီးကပ်ဆယ်ရက်လုံး
နေ့စဉ်ရောက်လာသည်။

တစ်ခါတစ်လေ ကျောင်းကားစီးမိရင် သူက ရွှေဇွန်းဘေးကမခွာ။
သူ့သူငယ်ချင်းတွေ စရင်လည်း သူက ပြုံးစိစိ။

ကြာတော့ ရွှေဇွန်းပဲ ဒေါသထွက်ရတာ မို့ ရွှေဇွန်းတက္ကစီနှင့်ပဲ
သွားဖြစ်တော့သည်။

သူ ရွှေဇွန်းနားရောက်လာရင် သူ့အကြည့်တွေက တောက်ပလွန်းသည်။
ထိုအကြည့် တွေကို ရွှေဇွန်း ခံနိုင်ရည်မရှိ။ သူက ရွှေဇွန်းနဲ့ယှဉ်ရင် ရွှေဇွန်းက
အလိုလိုပိုးစုန်းကြူးဖြစ်ရ သည်။

သူက ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောသန့်ပြန့်နေသည့်
ကောင်လေးတစ်ယောက်လေ။

ရွှေဇွန်းက အသားညိုညိုနှင့်သာမန်ရုပ်ရည်သာ ပိုင်ဆိုင်ထားရာ

သူနှင့်ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ကို ရွှေဇွန်းကြောက်သည်။

ပထမနှစ်ကတည်းကခင်သော မြဒါလီက

သူ့အကြောင်းတွေပြောပြသည်။

‘ရွှေဇွန်း.. သူ့နာမည်က ညီမျှးတိမ်တဲ့၊ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ
ကီးဘုတ်လိုက်တီး တယ်’

‘ဪ’

‘သူ နင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ထင်တယ် ရွှေဇွန်း’

‘မထင်ပါဘူး။ သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ ငါ့ကိုကြိုက်ပါ့မလား’

‘ပြောလို့ရမလား ရွှေဇွန်းရဲ့’

‘ရပါတယ်ဟာ’

‘အင်း..ရနေ..ရနေ၊ ဟိုမှာ နင့်ရဲ့ပုံမှန်ရထားဆိုက်လာပြီ’

‘ရွှေဇွန်း အတန်းပြီးပြီလား’

‘အင်း’

‘ကျွန်တော်လည်း ပြီးပြီ၊ ရွှေဇွန်း တက္ကစီနဲ့ပဲ ပြန်မှာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘာလဲ ကျွန်တော်ပါတဲ့ကျောင်းကား မစီးချင်တာလား’

‘နေပါဦး၊ ရှင် ကျွန်မကို ဘာလို့လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာလဲ’

‘ရွှေဇွန်းကို ကျွန်တော်ခင်တာက ရွှေဇွန်းအတွက်

အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတယ်ပေါ့’

ရွှေဇွန်း တက္ကစီတစ်စီးတားပြီး သူ့ရှေ့မှ မြန်မြန်ထွက်လာမိသည်။

ဒါလီက ရွှေဇွန်းကို အပြစ်တင်သည်။ ရွှေဇွန်းက မာနကြီးလွန်းသည်တဲ့။

‘ကျောင်းသားအချင်းချင်းပဲ ရွှေဇွန်းရယ်၊

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆက်ဆံလို့ ရတာ ပဲ’

‘ဟင့်အင်း.. သူ ငါ့နားချဉ်းကပ်လာပုံကမှ မရိုးသားတာ။ တကယ်ဆို

သူ့ရုပ်သူ့ရည်နဲ့ လှတဲ့မိန်းကလေးတွေကို ရနိုင်ပါရက်နဲ့ သူ ငါ့ကိုစိတ်ဝင်စားတာ ဘာကြောင့်လဲ’

‘အတွေးမခေါင်နဲ့ မမရွှေဇွန်းရေ၊ အချစ်မှာ အပေါ်ယံ မရှိဘူးဟဲ့’

‘အေး.. အချစ်မှာ အပေါ်ယံမရှိပေမယ့် အချစ်ကလွဲရင်တော့

အခြားအရာအားလုံးမှာ အပေါ်ယံရှိနိုင်တယ်ဟဲ့’

‘ဟင်း... မပြောတော့ဘူးနော်’

‘အေးပါ. မပြောနဲ့တော့၊ ကဲ.. ရှေ့မှတ်တိုင်နားမှာ ကားပြောင်းစီးရမယ်၊

ရပ်ပေးဦး’

မြဒါလီက သူမတက္ကစီစီးရင်း သူမစီးရမယ့်မှတ်တိုင်အထိ

လိုက်လာတတ်တာမို့ ဒါလီ ကို ကားမှတ်တိုင်နား ရပ်ပေးပြီး ဆက်ထွက်လာတော့ စိတ်ထဲမှာ အတွေးကစသည်။

‘ညီမှူးအိမ်’

လူတင်မက နာမည်ကပါ ချစ်စရာကောင်းသည်။ သူမနှင့်တော့

တခြားစီပါ။ သူလိုချင် တာ သူ့စိတ်ဝင်စားတာက သူမ မဟုတ်ဘဲ သူမနောက်က အောင်မြင်မှုရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မရေရာတဲ့ကိစ္စတစ်ခုအတွက် သူမ နှလုံးသားကို

အတတ်နိုင်ဆုံးကာ ကွယ်ရမည်။ သူမအတွက် ကိုးကွယ်စရာအချစ်တစ်ခုသာ

လိုတာလေ။

ထိုသို့ သူမကိုးကွယ်မိတဲ့အချစ်က အချစ်ဟု အချစ်ယောင်ဖြစ်နေရင်
မခက်ပါလား။

နှလုံးသားစီးချက်မညီလို့ တစ်ဖက်စောင်းနင်းဖြစ်ခဲ့ရင်
အရင်ဆုံးခံရမှာက နှလုံးသားနဲ့ တဲ့ သူမလေ။

ထို့ကြောင့် ညီမှူးအိမ်ဆိုသည့် တံဆိပ်တစ်ခု အနှိပ်မခံရအောင် သူမ
ညီမှူးအိမ်နှင့် ဝေးဝေးနေရသည်။

‘ဘယ်နားရပ်ပေးရမလဲ ကလေးမ’

ဘုရားရေ.. သူမ အိမ်ကိုတောင် ကျော်သွားပြီပဲ။

တက္ကစီသမားကို အားနာတာမို့ သူမရောက်သည့်နေရာမှာတင်
ရပ်ခိုင်းကာ အိမ်ကို လမ်းပြန်လျှောက်လာရသည်။

ဒါဟာ ညီမှူးအိမ်အကြောင်း တွေးမိရုံနှင့်ရသည့် ရလဒ်လေ။

သူမ စိုးရွံ့စွာ အတွေးတွေမောင်းထုတ်ပြီး သူမရဲ့ အေးချမ်းဘုံလေး
ခြောက်လွှာကို တက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ရောက်တာနှင့်ဆာနေသောဗိုက်ကို မနက်ကချက်သွားသည့်
ထမင်းဟင်းတွေဖြည့်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် ညီမှူးအိမ်ဆီရောက်နေသည့်
အတွေးတွေကို မောင်းထုတ်ရင်း။

*

အဝေးသင်စာမေးပွဲအတွက် စာကိုအသည်းအသန်ကျက်ရသည်။

ကျောင်းမြန်မြန်ပြီး ချင်လှပြီလေ။ ဘွဲ့တစ်ခုမြန်မြန်ရဖို့ အရေးကြီးသည်။

စာရေးတာပဲ ဘွဲ့ရဖို့လိုသလားဟု မေးချင်မေးမည်။

စာရေးဆရာမ ရွှေဇွန်းထက်စာရင်

စာရေးဆရာမ ရွှေဇွန်း B.A (Myanmar) ကပို့ကောင်းတာပဲလေ။

ဦးသံချောင်းလိုလူက သူ့သားတွေကို ဆုံးမရင်တောင်

‘ဖိုးလုံး ဘွဲ့ရအောင်လုပ်ကွ’

‘အဖေရာ တော်ကြာ ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ရှာမရလို့ ဆိုက်ကားပဲ

နင်းစားနေရရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ’

‘ဟကောင်ရ.. အဲဒီ တော့လည်း ဆိုက်ကားသမားဆိုရင်တောင်

ရိုးရိုးဆိုက်ကားသမား မဟုတ်ဘဲ ဘွဲ့ရဆိုက်ကားသမားဆိုတော့လည်း

ကောင်းတာပေါ့ကွ’

ဦးသံချောင်း အဲလိုပြောတုန်းက ရယ်မိသေးရဲ့။ ဒါပေမဲ့

ဦးသံချောင်းပြောတာလည်း မှတ်တော့မှတ်စရာပဲ။

တွေးချင်ရာ လျှောက်တွေးနေတုန်း ဖုန်းမြည်သံကြားသဖြင့်

လူကလန့်သွားသည်။

ကလေးရယ်သံ ဖုန်း Ring Tone လေးက သာမန်အချိန် နားထောင်ရရင်

ကြည်နူး စရာ ကောင်းပေမယ့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့

ညသန်းခေါင်ကျော်အချိန်မှာကျတော့ ကြား ရတာ

နည်းနည်းချောက်ချားစရာကောင်းသည်။

‘ဟဲလို’

‘ဘာတွေလုပ်နေလဲ ရွှေဇွန်း၊ အိပ်ပျော်နေလား’

‘စာကျက်နေတယ်၊ ရှင် ဘာနှောင့်ယှက်မလို့လဲ’

‘အဲလို အမေးခံရတာ ဘယ်လောက်ရင်နှင့်စရာကောင်းလဲဆိုတာ
ရွှေဇွန်းမသိဘူးနော်’

‘ဪ ရှင်လည်း နှောင့်ယှက်သေး၊ ရှင်ကပဲ ရင်နှင့်သေး’

‘ကဲပါ.. ရွှေဇွန်းကို ကိုယ်တစ်ခုလောက် ခွင့်တောင်းစရာရှိလို့’

‘ပြော’

‘စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့ကျရင် ကိုယ်ရွှေဇွန်းကို
တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးပါရစေ၊ စကား လည်း အေးဆေးပြောရင်းပေါ့’

‘No ဆိုရင်ရော’

‘ကိုယ်က Yes ဆိုတဲ့အဖြေမရမချင်း လိုက်တောင်းဆိုမိလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို
ရွှေဇွန်းကို နှောင့်ယှက်တယ်လို့ မထင်စေချင်ဘူး’

တောက်တဲ့လိုလူ၊ ပက်ကျိုလိုလူ၊ စိတ်ထဲက အမျိုးမျိုးမေတ္တာပို့မိပေမယ့်
တွေ့ခွင့်မပေး မချင်း သူတကျီကျီ လုပ်နေမှာသေချာတာမို့

‘ကောင်းပြီ၊ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့ ဆုံကြတာပေါ့’

သူ ဖုန်းချသွားတော့ကျွန်မ ပထမရပြီး စာတွေမေ့ကုန်မှာစိုးလို့ အစက
ပြန်ကျက်လိုက် တာ မိုးကိုလင်းရော၊ မိုးလင်းမှအိပ်ပြီး နေ့လယ်တစ်နာရီကျော်မှ
အိပ်ရာက နိုးလာသည်။

မနက်ဖြန်စာမေးပွဲဖြေဖို့ကို လူက လန်းလန်းဆန်းဆန်းမဖြစ်ဘဲ
မှုန်မှိုင်းနေတာမို့ ဒဂုန် စင်တာဘက် ထွက်လာပြီး ကိုကိုညီညီမှာ ခေါင်းလျှော်။

ပြီးတော့ Ice Berry ဘက်ခြမ်းကိုကူးပြီး ဖာလူဒါသောက်ရန်အသွား
လူကူးမျဉ်းကျား အလယ်ဘက်ီးမှာ မိုးကမပြောမဆို ရွာချလိုက်သည်။ ထီးကမပါတာ

သေချာ၏။

ဆံပင်က ခုမှ ခေါင်းလျှော်ပေါင်းတင်လာတာမို့
တော်တော်နဲ့မြောသွားချိန်၊ မိုးက သူမ တစ်ကိုယ်စာ ကွက်တိတ်သွားသလို
ခံစားရသည်။ အမှန်ကတော့ မဟုတ်ပါ။ ထီးတစ်ချောင်း သူမနွှာကိုယ်ပေါ်
အုပ်မိုးလာတာ။

‘ညီမှူးအိမ်’

ခုချိန်မှာ သူကလွဲ၍ ဘယ်သူများထီးလာမိုးပေးမတဲ့လဲ။

‘ဟိုဘက်ကူးမယ်မို့လား၊ လာလေ’

ဆံပင်တွေကို နှမြောတာကြောင့် သူ့ထီးရိပ်ကို ဆက်ခိုကာ Ice Berry ထဲ
ရောက်သွား သည်။

‘ထီးမိုးခ မုန့်ဝယ်ကျွေးနော်’

‘အရှင်က အခွင့်အရေးသမားလား’

‘အမယ်လေးဗျာ၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်စာလောက်နဲ့ အဲလောက်ကြီးကျယ်တဲ့
နာမ်စားတွေ မသုံးစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ လာပါ.. ကျွန်တော် တိုက်ပျံမယ်’

*

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့က စာမေးပွဲခန်းက ထွက်လာပြီးလူက
တော်တော်နုန်းနေ သည်။ သူနှင့်ဆိုင်ထိုင်ဖို့လည်း စိတ်မပါတော့။ သူ့ကိုမတွေ့ခင်
ပြန်လစ်သွားဖို့ စဉ်းစားပြီး ကျောင်းအပြင်ရောက်အောင် ခပ်သုတ်သုတ်
ထွက်လာမိသည်။

‘ဘယ်ပြေးမလဲ မရွှေဇွန်း’

‘အမယ်လေး’

ရှေ့ ဘွားခနဲပေါ်လာတာကြောင့် တော်တော်လန်းသွားသည်။ ကိုယ်က ပုန်းကာမှ တည့်တည့်တိုးတာကိုး။

‘ရွှေဇွန်း ပင်ပန်းနေလို့ နောက်မှပဲ ဆုံကြတာပေါ့’

သူက ရွှေဇွန်းကို ငေးရီရီလေးကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

‘ကောင်းပြီလေ... ရွှေဇွန်းက နောက်ဆိုတော့လည်း နောက်ပေါ့။ ရွှေဇွန်း တက္ကစီနဲ့ ပြန် မယ်မို့လား၊ ရွှေဇွန်းပုံစံက အရမ်းပျိုင်းနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော် တက္ကစီနဲ့လိုက်ခဲ့ပါရစေ ရွှေဇွန်း ကို စိတ်မချလို့’

တကယ်လည်း ကျွန်မ တော်တော်နုန်းနေတာနဲ့ သူ့အစီအစဉ်ကို လက်ခံလိုက်မိတယ်။ သူ တက္ကစီငှားလာတော့

တက္ကစီနောက်ခန်းကို တက်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်လည်း နောက်ခန်းမှာပဲ ထိုင်လိုက်မယ်နော်’

ခွင့်တောင်းနေတဲ့ သူ့ပုံစံက တော်တော်ကိုရည်မွန်ဖော်ရွေတာ ငြင်းမရပါ။ သူမ မူးနောက်လွန်းစွာ ခေါင်းပဲညိတ်မိတယ်။ ကားလေးက တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသလိုပဲ။

‘တော်တော်မူးနေလား ရွှေဇွန်းရော့။ ဒီလိမ္မော်ခွံလေး ရှူပါလား’

သူကမ်းပေးတဲ့ လိမ္မော်ခွံကို ဘာလို့များ ယူမိပါလိမ့်။ လိမ္မော်ခွံကို အားရပါးရရှူလိုက်မိ တဲ့အမှားကြောင့် သူမလောကကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတော့တယ်။

‘ကဲ..ရန်နိုင် ငါ့အခန်းကိုပဲ ဒိုးတော့ကွာ’

‘ဟိတ်ကောင်... ညီ မင်းငါ့ကို ကားခ ဆယ်ဆပေးရမယ်နော်။

အမှုပတ်ရင် ငါပါ ပါနိုင် တယ်’

‘ရပါတယ်။ သယ်ရင်းချင်းချင်း လုပ်ပေးရမှာပေါ့’

ဒီလိုနဲ့ ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်ထဲက ခပ်စုတ်စုတ်တိုက်ခန်းလေးမှာ

ရွှေဇွန်းဘဝ အနေ အထားပြောင်းခဲ့ရတယ်။

ရွှေဇွန်းနိုးလာတဲ့အချိန်မှာ မှောင်မိုက်နေတဲ့ အခန်းတစ်ခုထဲ

ရောက်နေတာ သိလိုက်ရ တယ်။

ရွှေဇွန်းရဲ့မှတ်ဉာဏ်တွေက ဝေဝါးနေတုန်းပဲ။ စဉ်းစားရင်းစဉ်းစားရင်း

ရွှေဇွန်း သတိပြုရ လာတယ်။

လိမ္မော်ခွံကိုရှုပြီး ရွှေဇွန်းဘာမှ သတိမရတော့တာ။

ဟင်...ဒါဆို ဒါဆို ညီမှူးအိမ် ယုတ်မာပြီ။

ရွှေဇွန်း အလန့်တကြား ထထိုင်ရေရွတ်မိတော့ မီးခြစ် ခြစ်သံ ဖြောက်ခနဲ

ကြားလိုက်ရ တယ်။ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် မှိန်တုတ်တုတ် လင်းလာတော့

အပေါ်ပိုင်းကိုယ်ဗလာနှင့် ညီမှူး အိမ်။

‘ရှင်..လူယုတ်မာ’

‘ဒါဆိုရင် ချစ်တတ်တဲ့သူတိုင်း လူယုတ်မာပေါ့။ ဟုတ်လား ရွှေဇွန်း’

‘အိုး..မြင့်မြတ်သန့်စင်တဲ့အချစ်နဲ့ တဏှာရာဂယုတ်မာမှုက ကွာတယ်ရှင်

ကွာတယ်။ ရှင်က ယုတ်မာတာ၊ ယုတ်မာတာ’

‘ထားပါတော့လေ၊ ကဲ.. ရွှေဇွန်းနဲ့ကိုယ်က မယူလို့မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတော့

မနက်ကျရင် ကိုယ့်အသိရှေ့နေနဲ့ပဲ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရအောင်’

‘ကျွန်မ ရှင်ကိုမယူနိုင်ဘူး’

‘မယူလို့မှ မရတာ ပဲ ရွှေစွန်း၊ ပြီးတော့ ကိုယ် မင်းကို ဒီလောက်ချစ်တာ။
ကိုယ့်အချစ်ကို အသိအမှတ်လေးတော့ ပြုပေးပါကွာ.. နော် ရွှေစွန်း’

‘ကျွန်မ ရှင့်ကိုစွဲတယ် ညီမျိုးအိမ်၊ ဘယ်တော့မှ မယူဘူး’

‘ကောင်းပြီ မင်းက ကိုယ်ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောနေရင် မရဘူး။
မင်းနဲ့ကိုယ်ရဲ့ အခြေအနေကို မင်းသိတယ်နော်၊ မင်းရဲ့စာရေးဆရာမ
ရွှေစွန်းဆိုတဲ့နာမည် သူများတံတွေး ခွက်မှာ မမျောချင်ရင် ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ပါ’

‘ဟင်း.. ဟင်း.. ရှင်က ယုတ်မာပြီးရင်း ယုတ်မာချင်နေတာကိုး။
ကောင်းပြီ။ ရှင့်စိတ် ဓာတ်ကို ဖော်ပြပြီးပြီဆိုမှတော့ ဒီကိစ္စကို
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖြေရှင်းရမှာပေါ့။ ကဲ.. အခု ကျွန်မ ပြန်မယ်။ မနက်ကျမှ
ဆက်ရှင်းမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

‘ဒီနေရာမှာ မင်းကားငှားလို့ မရနိုင်ဘူး။ မနက်ကျမှ ပြန်လို့ရမယ်’

‘ကောင်းပြီ။ ကောင်းပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကျွန်မကို ထပ်ကျူးကျော်ဖို့
မစဉ်းစားနဲ့။ အသက် ချင်း လဲပစ်မယ်’

သူမရဲ့စိမ်းတောက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ညီမျိုးအိမ်
ကျောချမ်းပါသည်။ ပခုံးတစ် ချက်တွန့်ကာ ဆက်တီပေါ်သွားလှဲအိပ်နေသည်။

မိုးလင်းတာနဲ့ သူမပြန်လာခဲ့သည်။ တော်ပါသေးရဲ့ သူမရဲ့
အကျင့်တစ်ခုက တက္ကစီပဲ စီးစီး လိုင်းကားပဲစီးစီး ကားနံပါတ်ကို မှတ်တတ်လို့။
မနေ့က သူမကို ညီမျိုးအိမ်ငှားပေးသော ကားနံပါတ်ကို သူမ
ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တာနဲ့ ဆပ်ပြာတွေအထပ်ထပ်တိုက်ပြီး
ရေချိုးပစ်လိုက်သည်။ ညီမျိုးအိမ် နှင့်ပတ်သက်ခဲ့သည့် အဝတ်အစားတွေကိုယူကာ
ရဲစခန်းမှာ တိုင်ချက်သွားဖွင့်ခဲ့သည်။

စာရေးဆရာမ ရွှေဇွန်းအမှုက မှုခင်းဂျာနယ်တွေ၊ မှုခင်းမဂ္ဂဇင်းတွေမှာ
မျက်နှာဖုံး သတင်းဖြစ်ခဲ့၏။

ရွှေဇွန်းနာမည်ပိုပြီး ပေါက်လာသည်။

ရှေ့နေတွေနှင့် တရားခွင်တွေ အလီလီရင်ဆိုင်ပြီးချိန်
မထင်မှတ်တဲ့ခွင်ဆင်မှုကို သိခဲ့ရ သည်။

မြဒါလီနှင့်ညီမျှးအိမ်က လင်မယားတဲ့။ မြဒါလီက
ရွှေဇွန်းကိုဝင်အောင်းပြီး ညီမျှးအိမ် ကို ရွှေဇွန်းနား တွန်းပို့ခဲ့သူ။

ရွှေဇွန်းရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုကို မသမာလောဘနှင့် ဖွဲ့ယူရန်ကြိုးစားခဲ့သူတွေပါ။

ပြီးတော့ ရွှေဇွန်းမှာ
ကျောထောက်နောက်ခံကောင်းကောင်းမရှိမှန်းလည်း သိထားလေ ရာ အပိုင်ထင်၍
ခွင်ဆင်ခဲ့လေခြင်းပါ။

ရွှေဇွန်းက ငြိမ်မခံ၍ အမှုမှန်ပေါ်ခဲ့ခြင်းပါ။ မဟုတ်ဘဲ
အရှက်တရားကိုရင်မဆိုင်ဝံ့စွာ ဖုံးကွယ်မိပါက သင်းတို့အောင်ပွဲခံမှာလေ။

ရွှေဇွန်း လော်မာဖောက်ပြားတာမဟုတ်တဲ့အတွက်
လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ပင် ရှေ့ဆက်ခဲ့ သည်။

ရွှေဇွန်းဘဝမှာတော့ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်မသွားနိုင်တော့မည့်
အမာရွတ်တစ်ခု နှင့်ပေါ့။

ထုံးစံအတိုင်း နားခိုရာရင်ခွင်က ဆရာမဒေါ်သီတာနွယ်ပဲပေါ့။

‘ဒါပဲ သမီး၊ လောကကြီးမှာ မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်းဘဝဆိုတာ
ဗေဒါပင်လေး တစ်ပင်ကိုပဲ ဝိုင်းဆိတ်ချင်တဲ့ ဘဲအုပ်ကို ရှောင်ရှားနိုင်မှ
တော်ကာရယ်၊ သတိလေးချုပ်ပြီး နေ နိုင်ပါမှ သမီးရဲ့။ အမှားဆိုတာ အမှန်တရားရဲ့
ဆရာပဲသမီးရဲ့။ အဆိုးဆိုတာလည်း အဲလိုပဲ။ အကောင်းရဲ့ဆရာပဲ။ မှားခဲ့ပြီးတာ

ဆိုခဲ့ပြီးတာတွေကို သင်ခန်းစာယူပြီး နောင်မမှားဖြစ်အောင် နေထိုင်တော့ သမီး’

*

မြူခိုးတို့

ကင်းသောနေ့တွင်

‘လာ.. ရွှေဇွန်းရေ၊ ဒီမှာ သမီးဝတ္ထုကို ဗီစီဒီရိုက်ချင်တယ်ဆိုလို့ သမီးကို
ခေါ်လိုက်တာ’

‘ဟုတ်ကဲ့.. အန်တီနီလာ’

ထုတ်ဝေသူ ဒေါ်နီလာကလည်း ရွှေဇွန်းအပေါ် သားသမီးရင်းချာလို
ကောင်းပါသည်။

‘ကဲ မောင်ခေါင်မင်း၊ ဒါ ဆရာမရွှေဇွန်းပဲ၊ ရွှေဇွန်း ဒါက
ခေါင်မင်းရုပ်ရှင်နှင့်ဗီစီယို ထုတ် လုပ်ရေးက မောင်ခေါင်မင်းပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကိုခေါင်းမင်းဆိုသူရဲ့မျက်နှာမှာ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုကို တွေ့ရတယ်။
သူ့မျက်လုံးတွေ ကတော့ သူ့ရဲ့ထက်မြက်မှုကို ဖော်ပြနေလေရဲ့။

‘ခေါင်မင်း ရုပ်ရှင်ကတ်ပါ ဆရာမ’

‘ဪ.. ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါက ကျွန်မ ကတ်ပါ’

ခေါင်းမင်းရုပ်ရှင်က သုံးကားစာ ဝယ်သွားတယ်။

စကားပြောတိကျပြတ်သားတဲ့ ကိုခေါင်မင်း ဟန်ပန်ကို သတိထားမိသော်လည်း
ရင်ထဲမှာ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းက မြည် လာတယ်။ သတိ.. သတိ... တဲ့။
ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်လေ။

နောက်တစ်ခါ ကိုခေါင်မင်းနဲ့ဆုံဖြစ်တာက ကျွန်မရဲ့ဝတ္ထုတွေကိုရိုက်ဖို့
ဇာတ်ကားတွေ ကန်တော့ပွဲပေးတော့ ကျွန်မကို ဖိတ်တဲ့အချိန်ပေါ့။

အချိန်အားဖြင့် သုံးလမျှ ကွာဟပါတယ်။

‘ကြွပါ ဆရာမ။ နောက်ကျတယ်နော်’

ထို့နောက် ကိုခေါင်မင်းက ထိုဇာတ်ကားမှာပါမည့် သရုပ်ဆောင်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး တယ်။

တချို့တွေက ရွှေဇွန်းဆိုတာနဲ့ မျက်နှာမူရာတစ်မျိုးဖြစ်သွားသလို တချို့ကျတော့လည်း အကဲတခတ်ခတ်။ ရွှေဇွန်း လူကြားသူကြားသွားတာ ဒါပထမဆုံးဆိုတော့ အဖြစ်အပျက်ရဲ့ ရလဒ်ကို ပထမဆုံးခံရတာ ပင်။ ဒါပေမဲ့ သူမက မှားတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။

ကိုခေါင်းမင်းကိုတော့ လူတိုင်းက လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကြတယ်။

ပြန်ကာနီး ကိုခေါင်းမင်းကို နှုတ်ဆက်တော့

‘ဆရာမဝတ္ထုတွေ အောင်မြင်သလို ကျွန်တော့်ဇာတ်ကားတွေလည်း အောင်မြင်ပါစေ လို့ ဆုတောင်းပေးဦး ဆရာမ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး’

အဲဒီ လိုနဲ့ ကျွန်မ ဘဝထဲကို ကိုခေါင်မင်းက တိုးဝင်လာခဲ့တယ်။ သူနဲ့သိပြီးတဲ့နောက် ပိုင်း ကျွန်မ သူထုတ်လုပ်ရေးကထွက်တဲ့ကားမှန်သမျှ အားပေးဖြစ်သလို သူကလည်း ကျွန်မ ရဲ့ ဝတ္ထုတွေတိုင်းကို ဖတ်ကြည့်ဝေဖန်ပေးခဲ့သတဲ့။

ကျွန်မလေ သူနဲ့ အတွေ့နောက်ကျလေခြင်းလို့ ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ကြေကွဲခဲ့ရဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလေ။ ကျွန်မဘဝမှာက ဖျက်မရတဲ့ အမာရွတ်တစ်ခုနဲ့ သူက သန့်စင်တဲ့သူလေ။

သန့်စင်တဲ့သူဆိုတာ ကျွန်မ ရမ်းသမ်းပြီး ထင်မြင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးနော်။ သူက သူထုတ် လုပ်ရေးပိုင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထုတ်လုပ်ရေးသက်သက်သာ

စိတ်ဝင်စားခဲ့တာကို တွေ့ရတယ်။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါပေါ်မှာ ခေါင်းတုံးပေါ်ကွက်ချ
ဖိနှိပ်တာမျိုးမရှိခဲ့သလို ဘယ်မင်းသမီးနဲ့မှလဲ ဇယားမရောက်ခဲ့ဘူးတဲ့။

သူထုတ်လုပ်ရေးက အသစ်တင်လို့လည်း လုပ်ငန်းသဘောကလွဲရင်
ဘာအပေးအယူ မဖြူစင်မှုမှ မရှိဘူးတဲ့။ ဒါတွေဟာ စီးပွားရေးလောကမှ
ဂျင်ဒြေလည်နေတဲ့ အန်တီနီလာဆီက ကြားသိရတာ တွေပါ။

ဒါပေမဲ့ သူဟာ ကျွန်မနားကို တစ်စတစ်စ တိုးဝင်ပတ်သက်လာသလိုပဲ။

‘ရွှေဇွန်း မနက်ဖြန် ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ ဇောင်းတန်းအလှူအတွက်
ရေစက်ချပွဲရှိလို့ ရွှေဇွန်းကို ဖိတ်ပါတယ်’

သူ့ကို လေးစားအားနာသမှုဖြင့် ရွှေဇွန်းသူဖိတ်တဲ့ပွဲတွေ
သွားဖြစ်ပါတယ်။

သူဟာ အလှူအတန်းရက်ရောသူဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့အလှူတွေကို
မကြာခဏ သွား ဖြစ်တယ်။

‘ကိုခေါင်းမင်းက အလှူမကြာခဏ လုပ်တယ်နော်’

‘အလှူမကြာခဏလုပ်တာထက်ကို အကုသိုလ်တရား မကြာခဏ
ချုပ်ငြိမ်းချင်တာဆို တာက ပိုမှန်တာပေါ့ဗျာ’

‘ကျွန်မကို ရှင်းပြပါလား’

‘ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ်နှစ်မျိုးမှာ ကုသိုလ်ခဏခဏလုပ်ဖြစ်တော့
အကုသိုလ် မပွားဖြစ် တော့ဘူးပေါ့။ တကယ်တော့ သမ္မာအာဇီဝ
စီးပွားရေးလုပ်နေရင်းတောင် ငါ ဒီကားရိုက်လိုက် လို့ ဘယ်လောက်မြတ်ရင်လို့
တွေးမိရင်တောင် အတွေးက အကုသိုလ်အတွေးဗျာ။ ဒါပေမဲ့
ကိလေသာဆိုတော့လည်း ဘယ်လုံးလုံးပြတ်ပါ့မလဲ၊ အဲဒါကြောင့်
အကုသိုလ်ကိုဆင်ခြင်မိရင် ကျွန်တော်မြတ်သမျှ လှူလိုက်ပြန်တာပေါ့ဗျာ’

အဲလို ကိုခေါင်မင်းကိုမှ မလေးစားရင် ဘယ်သူ့ကိုလေးစားရမလဲကွယ်။

အဲဒီ နောက်ပိုင်း ကိုခေါင်မင်း ဝေသမျှ အမျှကို သာဓုခေါ်ဖြစ်တယ်။

ကိုခေါင်မင်းရဲ့အလှူပွဲတိုင်း ဝီတိနဲ့တက်ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့လေ အပြုသဘောတိုင်းမှာ ရလဒ်က နောက်ဆက်တွဲ ပါနေကျလေ။ ကျွန်မနဲ့ ကိုခေါင်မင်းရဲ့ ကောလာဟလက တားမနိုင်ဆီးမရ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သတဲ့။

ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ အတိတ်ဆိုးနဲ့နာမည်ကျော်ထားတဲ့ ကျွန်မကပဲ မကောင်းသတင်းကို ပို့ခံရတာ ပေါ့။

‘ခေါင်မင်းက သူတော်ကောင်းပါ။ ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုးကကို လိုက်အစားခံနေတာ ဆိုပဲ’

*

ခေါင်မင်းဆိုတာ

‘သား.. ခေါင်မင်း၊ လာပါဦး ငါ့သားရယ်၊ မင်း ဟိုစာရေးဆရာမနဲ့ ငြိနေတယ်ဆို’

ဘယ်စာရေးဆရာမလဲ မေးစရာမလိုပါ။ ခေါင်မင်းနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ ဆရာမတစ် ယောက်ပဲရှိတာ။ မေမေ သိနေတာပဲ။

‘သား.. ငါ့သားက ပစ်မျိုးမှည့်မထင်နော်။ ဒီလောက်ရှုပ်တဲ့ အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ရှင်းအောင်နေတတ်တဲ့သားနော်။ ထွက်ပါ။ ကော်လာဟလက မင်းသမီးတွေနဲ့ထွက်ပါ။ မေမေ မပြောဘူး။ အသစ်တွေနဲ့ထွက်

မပြောသေးဘူး။ မင်းသမီးနဲ့ထုတ်ဝေသူ ရှင်းလို့ရတယ်။ ခုဟာ က
စာရေးဆရာနဲ့ပတ်သက်တာ ရှင်းရခက်တယ် သား’

‘သွားပါများ ခရီးရောက်၊ တွဲပါများတော့ ကောလာဟလက
ထွက်တာပါပဲ မေမေ၊ သားကတော့ ဘာမှရှင်းစရာမရှိပါဘူး။ တစ်ဖက်သားကိုပဲ
ပိုအားနာတာပါ’

‘အင်းလေ .. မိန်းမသားကိုလည်း အားနာပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့သားရဲ့
မေမေကတော့ သား သမီးအတ္ထကြီးပါရပါစေ။ သားကို သူနဲ့ပတ်သက်လာမှာ မေမေ
စိုးဂိုမိတယ်နော်။ ဒီမှာတင် ရပ် နော်’

‘သားကတော့ သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အားနာတယ်။ သူ့မှာ
ပထမတစ်ခါလည်း သူများလေးနဲ့ပစ်လို့တောင်ကျိုးခဲ့ရရှာတာ။ အဲဒါကိုမှ
ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုးလို့ဆိုပြီး ထပ် အပြောခံရတာ ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးသလဲ’

‘သား သူ့ကို သနားနေတာလား’

‘နှမချင်း ကိုယ်ချင်းစာနေတာပါ မေမေ’

‘အင်းလေ.. သား စိတ်နှူးညှံညှံလေးက အဲလိုပဲဖြစ်မှာ မေမေ သိတယ်။
တစ်ခုပဲ။ သား တစ်ခုပဲ ကတိပေး။ သူနဲ့မပတ်သက်ပါဘူးဆိုတဲ့ကတိ’

‘မပတ်သက်ဘူး ဆိုတာက ဘယ်အတိုင်းအတာထိလဲ မေမေ’

‘မိတ်ဆွေထက်ကျော်ပြီး မပတ်သက်ဖို့ပေါ့’

‘သား ကတိပေးတယ် မေမေ’

သွေးကင်ဆာဖြင့် ရိုးတွင်းချဉ်ဆီ အစားထိုးကုသထားသော
မိခင်ရဲ့နေဝင်ချိန် နီးလာ ပြီမို့ မဆိုင်းမတွ ကတိပေးလိုက်သည်။

စိတ်ထဲကတော့

‘မေမေရှိနေသရွေ့ သားသူ့ကို ရိုးသားစွာ ပတ်သက်ပေးပါ့မယ်’

ဟုတ်တယ်။ မေမေ မသေခင် စိတ်ဆင်းရဲမှုမပေးချင်ဘူးလေ။

ပြီးတော့ ရွှေဇွန်းကို သူသိပ်ချစ်တယ်လေ။

ရွှေဇွန်းရဲ့ မဟုတ်မခံစိတ်ရယ်၊ ရွှေဇွန်းရဲ့ ရိုးသားပွင့်လင်းမှုတွေကို သူချစ်တယ်။

ဒီခေတ်ကာလ သမီးပျိုတွေ ယောက်ျားတွေနဲ့

ရင်ဘောင်တန်းပါတီတက်၊ ကလပ်တက် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ပြီး ပျက်စီးနေတဲ့

မိန်းကလေးတွေထက်စာရင် ရွှေဇွန်းရဲ့ရိုးသားမှုက ပိုပြီး မက်

မောစရာကောင်းတယ်။

ရည်းစားနဲ့လိုက်ပြေးပြီးမှ ပြန်ခဲ့ ပြန်သိမ်းကာ

ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိယောင်ဆောင် နွားမရွံ့ပိတ်လို့

ပိုးစိုးပက်စက်အမည်တပ်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးတွေထက်စာရင် ရွှေဇွန်းက ပိုမြတ်တယ်။

ဘယ်သူ ဘယ်လိုထင်ထင် ကိုယ်ထင်ရင် ခုတင်ရွှေနန်းမို့လား။

ရွှေဇွန်းရဲ့ရုပ်ရည်က သာမန်ပဲ ထူးခြားမှုမရှိပေမယ့်

ရွှေဇွန်းမျက်ဝန်းတွေက ရိုးသား တယ်။ နွေးထွေးတယ်။ ကြင်နာတတ်မယ့်

အရိပ်တွေရှိတယ်။ သူက အဲဒါတွေကြောင့် ရွှေဇွန်း ချစ်မိသွားတာလေ။

မှုခင်းဈာနယ်မှာ မျက်နှာဖုံးတင်ခံရတဲ့ ရွှေဇွန်းပုံရိပ်လေးကို

မြင်ကတည်းက ရင်နင့်ကာ သနားခဲ့ရတာ လေ။

ရွှေဇွန်းပုံကို မြင်ဖူးကတည်းက ရွှေဇွန်းဆိုတာ ရင်ထဲမှာ မြားတစ်စင်းလို

စိုက်ဝင်နေခဲ့ တာလေ။

မက်မောမှုဆိုတဲ့ ပူလောင်ပြင်းပြမှုကင်းစွာ ရွှေဇွန်းကို ဖွဖွကလေး

မြတ်နိုးမိတာ ရှေး ရေစက်ကြောင့်လား။ ရွှေဇွန်းကရော..။

ကြည်နူးခြင်းတွေနဲ့ ဖွင့်ပြောဖို့ စိတ်ကူးတယဉ်ယဉ်နဲ့ သူ့မှာ
ကောလာဟလ မုန်တိုင်း ကြောင့် ညစ်ညူးမိသည်။ တော်ကြာ ရွှေဇွန်း သူ့အချစ်ကို
အထင်လွဲပြီးပေးဆပ်သည်ထင်သွား လျှင် မခက်ပါလားကွယ်။

ရွှေဇွန်းကို ချစ်တယ်လို့ ညတိုင်း အိပ်မက်ထဲမှာ တဖွဖွပြောခဲ့တာ
ရွှေဇွန်းကြားနိုင်ပါရဲ့ လားကွယ်။

ရွှေဇွန်းကတော့ သူ့ရင်ဘတ်ကို ရိပ်မိပုံမရ။ သူ့အကြင်နာကို
တစိုးတစိသိပုံမရ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေဇွန်း သူ့ကိုစိတ်ရင်းနဲ့ ခင်ပုံတော့ရသည်။

သူ့ခင်မင်မှုကိုတော့ လက်ခံထားသည်။

ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကနေ နောက်တစ်ဆင့်တက်ဖို့ခက်ခဲတာမှ
မဟုတ်တာလေ။ ခုလို ခင်မင် ခွင့်ရဖို့တောင် သူ့အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးဖြင့်
ကြိုးစားခဲ့ရတာ လေ။

ရွှေဇွန်းအကြောင်း တွေးနေတုန်း ဖုန်းမြည်လာတာမို့ ထိုဖုန်းမြည်သံကို
အမြင်နည်း နည်း ကတ်သွားရသည်။

နယ်ဖုန်းနံပါတ်ဆိုတော့..

‘ဟယ်လို ခေါင်မင်းပါ ပစ္စုန်’

‘ခေါင်ရေ.. မေမေကြီး သက်သာရဲ့လား’

‘ဒီလိုပဲပေါ့ ပစ္စုန်ရယ်၊ နင်က ဆရာဝန်ပဲ၊ ပိုသိမှာပေါ့’

‘အေးပါ.. ငါ ရှေ့တစ်ပတ်ထဲ ရန်ကုန်လာစရာရှိတယ်၊ ဆေးရုံအတွက်
လိုတာလေးတွေ နဲ့ ဆေးတွေထုတ်ဖို့ ငါ့ကို တာဝန်ပေးထားလို့၊ အဲဒါ ငါ
ရထားနဲ့လာမယ်။ ကားလမ်းတွေပြင်နေ တော့ ကြာလို့ဒ

‘အင်း... ဘယ်နေ့လဲ’

‘Monay’

‘အိုကေ.. ပစ္စုန်၊ ငါ လာကြိုမယ်’

*

ပစ္စုန် ရောက်ရောက်ချင်း မေမေ့ကို ဝင်တွေ့တော့..

‘ပစ္စုန် .. ငါ့သမီး အသားတွေညိုလာတယ်’

‘ဟုတ်တယ် မေကြီး။ မကွေးက သိတဲ့တိုင်းလေ မေကြီးရဲ့’

‘အင်း.. ဘာလိုလိုနဲ့ ပစ္စုန်တောင် လက်ထောက်ဆရာဝန်မလေး

ဖြစ်နေပြီပဲ’

‘မေမေကြီး သက်သာလား’

‘ဝေဒနာတစ်ခု ဆွဲကပ်နေတာကလွဲရင်တော့ နေသာတယ်ပေါ့သမီးရယ်’

မေမေကြီးက ပစ္စုန်ကိုကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာလင်းလက်သွားရသည်။

ပစ္စုန်က မေမေကြီးရဲ့အိမ်တော်စိုး ဒေါ်မြချိုရဲ့မြေးမလေးပါ။

ဒေါ်မြချိုသမီးနဲ့ သမက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ကွယ်လွန်သွားတော့
ပစ္စုန်ကလေး ဒေါ်မြချိုဆီ ရောက်လာ သည်။

သား ခေါင်မင်းနဲ့ရွယ်တူ ပစ္စုန်ဟာ အိမ်ကိုရောက်တော့
လေးတန်းကျောင်းသူ။

ဆံတိုကုပ်ဝဲလေးနဲ့ ပစ္စုန်က အသားလေးကဖြူနုပြီး

ခြေဖမိုးလက်ဖမိုးလေးတွေ ဖောင်း အိအိ၊ မျက်လုံးတောက်တောက်
နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးပါ။

ခေါင်မင်းတစ်ယောက်ကိုမွေးပြီး သားသမီးမရတဲ့ မေမေကြီး၊
ပစ္စုန်ကိုမြင်မြင်ချင်း ချစ် သွား၏ ။

နဂိုကတည်းက သမီးတစ်ယောက် ထပ်လိုချင်လို့ သမီးရှူးရှူးနေသလို
ဖြစ်နေတာမို့ ပစ္စုန်ကို ချက်ချင်းမွေးစားခဲ့၏ ။

ခေါင်မင်းနဲ့အတူ တစ်ကျောင်းတည်းထားသည်။ ခေါင်မင်းက
အေးသလောက် ပစ္စုန်က ချက်ချာသူ။

အတန်းထဲမှာ အမြဲပထမက ပစ္စုန်၊ ဒီတော့လည်း မေမေကြီးအသည်းကို
ကိုင်လှုပ်နိုင် တာပေါ့။

အခု ပစ္စုန် ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး မကွေးဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျနေသည်။

မေမေကြီးကလည်း သွေးကင်ဆာဖြင့် နေဝင်ချိန်စောင့်နေရသူ။
သားခေါင်မင်းက လည်း ဟိုစာရေးဆရာမနှင့် ကောလာဟလ ထွက်နေတာ
ပျောက်ပျက်ချေဖျက်ပြီးသားဖြစ် သွားအောင် ပစ္စုန်နဲ့သားကို...။

‘သမီး ခေါင်ရော’

‘ခေါင် ဒါရိုက်တာဦးချစ်ရောက်နေလို့ စကားပြောနေတယ် မေမေကြီး’

‘အေး... သမီးလည်း သွားနားဦး၊ ပြီးရင် ခေါင် မေမေကြီးဆီလာဦးလို့
ပြောလိုက်၊ သွား... သွား’

‘ဟုတ်ကဲ့.. မေမေကြီး’

ပစ္စုန်ကလည်း မေမေကြီးကို မိခင်ရင်းလိုချစ်သလို ခေါင်မင်းနဲ့
ပစ္စုန်တို့နှစ်ယောက် စလုံးက ငယ်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ် အတန်းဖော်ဆိုလည်းဟုတ်၊
မောင်နှမလိုပါ ချစ်ကြသူတွေ ပါ။

မေမေကြီးအခန်းက ထွက်လာတော့ ဘွားအေရင်းဒေါ်မြချိုဆီ။

‘ဘွား..ဘာတွေချက်’

‘ညည်းအကြိုက် ဝက်စာဥကြော်ပေါ့ အလေးရဲ့’

‘ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘွားကြော်ပြီးရင် မြေး အဘွားကို

သွေးတိုင်းပေးဦးမယ်။ ဘွား အတွက် အားဆေးတွေဝယ်ပေးထားတာ ကုန်ပြီလား’

‘ကုန်တော့မယ် နှစ်လုံးပဲ ကျန်တယ်’

‘အဲဒါကို မြေး ထပ်ဝယ်ခဲ့ပေးမယ်နော်’

‘သာဓုပါတော်၊ ငါ့မြေးလေးကို အခြောက်အခြမ်းတွေ

ကြော်လှော်ပေးလိုက်တဲ့၊ မမ ကြီး မှာထားတယ်’

‘အဲဒါ အေးကြည်လုပ်ပေးလိုက်မယ် ဒေါ်ဒေါ်မြ၊ ပစ္စုန်က

အေးကြည်လက်ရာ ကြိုက် တယ်’

ပစ္စုန်ဆိုတာ တစ်အိမ်လုံး အချစ်တော်ပါ။

မအေးကြည်နှင့် အကြော်တွေ ဝိုင်းကြော်ရင်း ခေါင့်အကြောင်းတွေ

ကြားရသည်။

‘အဲဒီ စာရေးဆရာမက အပျိုမဟုတ်ဘူး’

‘အဲဒီ စာရေးဆရာမကို ပစ္စုန်သိသလိုပဲ’

‘ဂျာနယ်တွေမှာ ပါတယ်လေ။ သူ အမှုဖြစ်တော့ မှုခင်းဂျာနယ်မှာပါတာ’

‘ဪ.. သိပြီ၊ သူ မှားတာတော့ မဟုတ်ဘူးလေ။ လူလိမ်လင်မယားက

မသမာတာ ဆိုတဲ့တစ်ယောက်မို့လား’

‘ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်..သူပဲ။ ရွှေဇွန်းဆိုလား နာမည်ကလေ’

‘အင်း... ပစ္စုန် သိပြီ၊ ခေါင့်ကို ပစ္စုန် မေးကြည့်ပါဦးမယ်’

ခေါင်က ဒါရိုက်တာနဲ့ စကားပြောပြီးအပြင်ထွက်သွားပြန်သည်။

ခေါင်သွားတာက ရွှေဇွန်းဆီပါ။ ရွှေဇွန်း နေမကောင်းဘူးဆို၍
ရေမွှေးနှင်းဆီတစ်ခြင်းနဲ့ ရွှေဇွန်းရှိရာ အန်တီနီလာစာအုပ်တိုက်ကို
ရောက်သွားသည်။

သို့သော် သူတိုက်ကိုရောက်တော့ ဒေါ်ရွှေဇွန်းက ဆေးခန်းပြပြီး
ပြန်သွားပြီတဲ့။

သူမတိုက်ခန်းက ခေါင်းလောင်းကြိုးမှာ ပန်းခြင်းလေး
သွားချိတ်ပေးလိုက်သည်။

ခေါင်းလောင်းမြည်သံကြား၍ ရွှေဇွန်းထွက်ကြည့်ချိန်မှာတော့
ခေါင်မင်းကားနောက်မီး လေးက လမ်းထိပ်ရောက်သွားပြီ။

ရွှေဇွန်းပြီးလိုက်ပြီး ခေါင်းလောင်းကြိုးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့
ခြင်းတစ်ခြင်းက ချိတ် တွယ်နေသတဲ့။

‘ရေမွှေးနှင်းဆီရနံ့က

ရွှေဇွန်းကို နေကောင်းစေလိမ့်မယ်’

ခေါင်မင်း

*

‘သားနဲ့သမီးကို မေမေကြီး လက်ထပ်ပေးချင်တယ်’

‘ဗျာ’

‘ရှင်’

‘သား ခေါင်မှာ ချစ်သူရှိလား၊ သမီး ပစ္စုန်နဲ့ ချစ်သူရှိလားဆိုတဲ့
မေးခွန်းတွေ မမေးချင် ဘူး မေမေကြီး။ သားနဲ့သမီးအပေါ် တစ်ခါမှ
ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်တာတွေ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဇွတ် အတင်း စီစဉ်တာတွေ မရှိခဲ့ဘူး။
ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ တောင်းဆိုတာပါ။ အထူးသဖြင့် သား ရှင်အနေနဲ့
တောင်းဆိုတာပါ။ သမီး ပစ္စုန်။ မေမေကြီးသားကို လက်ထပ်နိုင်မလား’

ခေါင်မင်း ခေါင်းကို မိုးကြိုးတစ်ထောင်ပစ်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။
သူက မေမေ မသေခင် စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် ရွှေဇွန်းကိစ္စကိုပင်
မျိုသိပ်ထားခဲ့တာပါ။ ခုတော့ မေမေဘက် က စတင်တိုက်စစ်ဆင်လာခဲ့သည်။
ပစ္စုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင် ဒုက္ခ။

‘မေမေရယ်.. မေမေ့ကျန်းမာရေးက အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီတစ်ခေါက်
စင်ကာပူမှာ ဆေးသွားစစ်ပြီးမှပဲ ဆက်ပြောကြတာပေါ့’

‘မေမေ့အခြေအနေ မေမေသိလို့ ပြောနေတာပေါ့ သားရယ်။ မေမေ
မသေခင် သားကို ပစ္စုန်လက်ထဲ စိတ်ချလက်ချ ထည့်သွားချင်တာ။ သားကိုရော
ပစ္စုန်ကိုပါ စိတ်ချသွားချင်တာ။ စိတ်ချသွားပါရစေ’

ပစ္စုန်ကတော့ မေမေ့မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်နေသည်။

‘သားကို မေမေ မမေးတော့ဘူး။ ပစ္စုန်.. သမီးလက်ခံတယ်မို့လား။
မေမေ မသေခင် စိတ်ချသွားပါရစေ’

ပစ္စုန်မျက်နှာက အကျပ်ရိုက်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်မင်းကို
လှမ်းကြည့်တော့ လည်း ခေါင်မင်းမျက်နှာပေါ်မှာ
စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေကအထင်းသားပင်။

ပစ္စုန်ကတော့ ရှင်းသည်။ ရည်ရွယ်တာ ရင်ခုန်တာတွေ မရှိသေးပေမယ့်

ခေါင်မင်းကို မောင်နှမရင်းခြာလိုထက်ပိုခံစားလို့မရ။ အိမ်ထောင်အဖြစ်
တွေးကြည့်လို့ မရအောင် စိတ်က ဖြူစင်သည်။

‘ပစ္စုန်..... မေမေကြီး စောင့်နေမယ်နော်’

‘သမီးကတော့ ခေါင့်ကို မောင်နှမအရင်းလိုပဲ ခံစားလို့ရတယ်
မေမေကြီး’

‘အေးပေါ့၊ အဲလိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ တစ်သက်လုံး မောင်နှမတော်ခဲ့တာကိုး။
အိမ်ထောင် သည်ဖြစ်လာတော့လည်း ပိုပြီးသံယောဇဉ်တိုးလာမှာပါကွယ်’

‘ခေါင့်သဘောပါ’

‘လုပ်လိုက်ဟ၊ ပစ္စုန်တို့ကတော့ ခေါင်းလွှဲပြီ။ ဒီမှာ ပစ္စုန်ငြင်းပါစေဟု
ဆုတောင်းလို့ တောင် မဆုံးသေး။

‘ခေါင့်သဘောက မေမေ့သဘောပဲလေ။ ကဲ.. ဒါဆို မင်္ဂလာကိစ္စ
အထမြောက်တယ်လို့ မှတ်လိုက်တယ်။ သား မနက်ဖြန်ရှေ့နေကြီးဦးနေလင်းကို
ဒိတ်လုပ်လိုက်။ မေမေ သွားနိုင်လာ နိုင်တုန်း သားနဲ့သမီးကို ဆီဒိုးနားမှာ
အခန်းယူပြီး လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ပေးလိုက်မယ်။ ဧည့်ခံပွဲကတော့ နောက်မှပဲ
အေးအေးဆေးဆေး စိတ်ကြိုက်စီစဉ်ကြပေါ့’

‘မေမေ’

‘တော်ပြီ သား၊ သားတို့ဧည့်ခံပွဲကို မေမေ စောင့်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့
ပြောပြီးပြီ နော်’

သူ တော်တော်စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သို့သော် ပစ္စုန်..
ပစ္စုန်တစ်ယောက်တော့ အားကိုးလို့ ရသေးသည်။ ရေနစ်သူအတွက်
ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ပဲဆိုဆို သူပစ္စုန်နဲ့ပဲ ညှိကြည့် ရမည်။

‘မေမေ စိတ်ချမ်းသာစေရမယ် မေမေ’

‘သာဓုပါကွယ်၊ သာဓု.. သာဓု ဒီသားနဲ့ဒီသမီး အိုအောင်မင်းအောင်
ပေါင်းရပါစေ ကွယ်’

ပေးတဲ့ဆုနဲ့ မပြည့်ချင်ပါဘူးမေမေ။ မိဘက လက်နဲ့ရေးတာကို
နှလုံးသားနဲ့ ဖျက်ပါရ စေ။ ရင်ထဲမှာ ရွှေစွန်းက မူပိုင်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူနဲ့ပစ္စုန် ခြံထဲမှာ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။
အေးမြတဲ့ဆောင်းတစ်ညမှာ သူ့ရင်ထဲက အပူလုံးဆိုရ၏ ။ လေအဝှေ့မှာ
လွင့်လာသည့် နှင်းဆီရနံ့တွေကလည်း သူ့ရင်က အပူပီးကို
ငြိမ်းအောင်မငြိမ်းနိုင်ကြပေ။

‘ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ ခေါင်’

‘ငါ ရွှေစွန်းကို စိတ်ဝင်စားနေမှန်းသိလို့ မေမေ ဒီလိုစီစဉ်တာလေ။
ရွှေစွန်းဆိုတာ ဟို တလောက ပြဿနာတက်တဲ့တစ်ယောက်လေဟာ။
စာရေးဆရာမလေ’

‘အင်း.. ငါသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်ဘေးမှာ
ဒီလောက်ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပါရက် နင်ဘာလို့ အနာအဆာရှိတဲ့သူကိုကြိုက်ရတာ လဲ။
ပြီးတော့ နင် ရူးသွပ်ရအောက်အောင် သူက မချောပါ ဘူး’

‘ဟုတ်တယ် ပစ္စုန်၊ ရိုးသားတာကလွဲပြီး သူ့မှာ ဘာမှ
မက်လောက်စရာမရှိဘူးပေါ့ဟာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကိုဂျာနယ်ထဲမှာ မြင်ဖူးကတည်းက
ရင်ခုန်ခဲ့တယ်။ ပစ္စုန် ရင်ခုန်သံ စေစားရာ အတိုင်း ငါသူနဲ့တွေ့ဆုံခွင့်ရဖို့
ကြိုးစားခဲ့တယ်။ သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း ငါသဘောကျခဲ့တာ။ ငါ့ အတွက်
ငွေကြေးဂုဏ်ဓနတွေ မလိုပါဘူးဟာ ။ဒါပေမယ့် ငါ အချစ်ကို ခံစားကြည့်ချင်တယ်။
ရယူ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်’

‘သူက အချစ်ဝတ္ထုရေးတဲ့ စာရေးဆရာမဆိုတော့ နင့်ကို
စကားလုံးလှလှတွေနဲ့ ပစ် ပေါက်သိမ်းသွင်းလိုက်ပြီထင်တယ်’

‘မထင်ပါနဲ့ဟာ၊ သူက စာပဲရေးတတ်တာ။ အဲဒီ စာသားတွေကိုကျတော့ မရွတ်တတ် ဘူး။ တော်တော်အေးတယ်ဟ၊ စကားလည်း သိပ်မပြောဘူး’

‘အင်း...အခု နင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ငါ့မှာ အစီအစဉ်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါ နင်ကူညီမှ ဖြစ်မှာဟ’

‘အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် ငါကူညီမှာပေါ့ ခေါင်ရယ်’

‘နင် အဆင်ပြေမှာပါ ပစ္စုန်ရယ်’

*

ပြန်ပေးဆပ်လို့ မကုန်တဲ့အကြွေးကိုပြပါဆိုရင် ကျေးဇူးကြွေးပဲ။

မေမေကြီးက ခေါင့်ကို လက်ထပ်ပါဆိုတော့ စိတ်မပါဘဲ

ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတာ ရော။ ကျေးဇူးတရားတွေကြောင့်ပဲပေါ့။ ဟော.. အခု ခေါင်ကတစ်မျိုး။ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ် ထိုးရုံကလွဲလို့ သူတို့ရဲ့လက်ထပ်ခြင်းကို အတည်မပြုပါနဲ့တဲ့။ ဟန်ဆောင်လက်မှတ်ထိုးတာ ဟာ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မေမေ အသေဖြောင့်ရန်အတွက်တဲ့လေ။

ခေါင် တောင်းဆိုတာကို ဘယ်လိုငြင်းရမလဲ။ ခေါင်ကလည်း သူမရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲမှုအတိုင်းအဆ တော်တော်မြင့်တယ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ခုပဲလက်ထပ်၊ ခုပဲလမ်းခွဲတာဟာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် ရဲ့ လုပ်ရပ်မှ မဟုတ်တာ။

ဘာမှ ထိခိုက်နစ်နာမသွားဘူးဆိုပေမယ့်လေ။

မှတ်တမ်းတစ်ခု အတင်ခံလိုက်ရမယ့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုရင်နာတယ်။

ဒါဟာ ကျေးဇူး ကြွေးပြန်ဆပ်ရတာ လား။ အတိုးက တစ်ဘဝလုံးပဲနော်။

တစ်ညလုံး အိပ်လို့မပျော်ခဲ့ဘူး။ ပစ္စုန်ဆိုရင် ဆေးကျောင်းရဲ့ကွင်းအဖြစ်
တော်တော် များများ သိထားကြသည်။

ပစ္စုန်အတွက် ပစ္စုန်သေဆိုရင်လည်စင်း ပေးချင်တဲ့သူတွေ
တောင်ပုံယာပုံ၊ ဒီအထဲမှာမှ ပစ္စုန်ဟာ ပစ္စုန်လောက်မှ မတင့်တယ်မဖြူစင်တော့တဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်စတေးရမတဲ့။

ခေါင်ဟာ သူနားမှာ အလှတရားတွေများလွန်းလို့များ
ဟုန်သွားသလားကွယ်။

မေမေကြီးရဲ့ ခေါင့်ကိုလက်ထပ်ပါကို ခေါင်းညိတ်လိုက်စဉ် ရင်ထဲမှာ
ခေါင်ကို လင်ကို ဘုရားအဖြစ် တစ်သက်လုံးသတ်မှတ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးပြီးကာမှ
ခေါင်က ဟန်ဆောင်လက်မှတ် ထိုးပေးပါတဲ့။

အိပ်မပျော်ဘဲ မိုးလင်းခဲ့ပြီ။ မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ပြီလေ။

တံခါးခေါက်သံကြားလို့ ထဖွင့်ကြည့်တော့ ဘွားအရင်း ဒေါ်မြချို

‘ဘွား’

‘သမီး မေမေကြီးက ဒီဘူးလေးပေးခိုင်းလိုက်လို့၊ စိန်တစ်ဆင်စာတဲ့။
ငါ့မြေးလေး အတွက် ရင်အေးရပါပြီ’

‘ဘွားရယ်’

မကြာခင် ဘွားရင်ကွဲရမှာ ဘွားရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘွားကို
ပြောမပြတော့ပါဘူး။ အားလုံး အဆင်ပြေအောင် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်တာက
ပိုကောင်းမှာပါ။

မျက်နှာကို သေချာပြင်ဆင်။ ဆံထုံးပုံပုံလေး ထုံးလိုက်တော့ ဘွားက

ခြံထဲက ကတ် တလီဟာတစ်ပွင့်ခူးလာပေးတယ်။

ဟန်ဆောင်ခြင်းဆိုတာ သရုပ်မှန်မှ ပိုပြီးပီပြင်တာလေ။

ရှစ်နာရီထိုးတော့ ဘွားရဲ့ ရှေ့နေတွေ ရောက်လာခဲ့တယ်။ လူစုံတက်စုံ
ဧည့်ခန်းမှာထိုင်တော့ ရှေ့နေကြီးက စကားစ တယ်။

‘ကဲ..ချိန်ခါရှိတုန်း မင်္ဂလာယူကြရအောင်ဗျာ’

‘ခဏလေး... ခဏလေး ရှေ့နေကြီး ကျွန်မ ဧည့်သည်တစ်ယောက်
ကျန်နေသေးလို့’

မေမေကြီးကိုကြည့်ရင်း ဘယ်သူ့ကိုစောင့်နေပါလိမ့်ဟု တွေးနေတုန်း
ခြံထဲကို တက္ကစီ တစ်စီးဝင်လာတယ်။

‘ဟာ’

ခေါင့်အသံကြီး အရင်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒါဆိုသိလိုက်ပါပြီ။ ကားပေါ်က
ဆင်းလာသူက ရွှေဇွန်းကလွဲလို့ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ မေမေကြီးကတော့
ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကြိုဆိုတယ်။

‘ကြွပါ ဆရာမ။ ခုလို သားတို့ကိုသက်သေအဖြစ်
လာချီးမြှင့်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး အများကြီးတင်ပါတယ်။’

‘ရပါတယ်အန်တီ၊ ကိုခေါင်မင်းနဲ့က မိတ်ဆွေတွေပဲ’

ရွှေဇွန်းကတော့ အမူအရာမပျက်ပါ။ ပျက်နေတာကခေါင်။

ခေါင် တော်တော် စိတ်ရှုပ်နေပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှတော့
ကလန်မဆန်မလုပ်။

မေမေကြီးကတော့ ပီတတဖြာဖြာနဲ့ပေါ့။ အာဂမိခင်ကြီးပါ။ ခေါင့်ကို
တစ်ကွက်ကျော နိုင်တဲ့မိခင်ပါ။ ပစ္စုန်ကတော့ ဘာဖြစ်လာဦးမလဲမသိတဲ့
ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြင့်

‘ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်သမျှကို သားခေါင်နဲ့ သမီးပစ္စုန်နာမည်နဲ့
ပူးတွဲလွှဲပေးချင်တယ်။ စီစဉ် ပေးပါဦး ရှေ့နေကြီး’

‘ဟိုလေ မေမေကြီး၊ ခေါင်နာမည်နဲ့ပဲ လွှဲပေးပါ’

‘မဟုတ်တာ သမီးရယ်၊ တူတူပိုင်ဆိုင်ရမှာပေါ့’

‘ခေါင်နာမည်နဲ့လွှဲလည်း သမီးပိုင်တာပဲလေ မေမေကြီးရဲ့’

‘တော်ပြီသမီး၊ နှစ်ယောက်နာမည်နဲ့ဆိုတော့ ပိုကောင်းတယ်’

ဘွားအေရင်း ဒေါ်မြချိုမှာတော့ ပီတိကုဋေကုဋာနဲ့။ ရွှေဇွန်းကတော့
အပြင်လူ သသက် သက်ပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ တည်ရှိနေတယ်။ မေမေ ဘာလို့
ရွှေဇွန်းကိုခေါ်ရသလဲဆိုတာ ရွှေဇွန်းလည်း သဘောပေါက်မည့်ပုံပါ။

ခေါင်မှာသာ မလူးသာမလွန့်သာ။

‘ကဲ.. လက်ထပ်ပြီးသွားပြီဆိုတော့ မမြချိုရေ သားနဲ့သမီးအတွက်
မင်္ဂလာခန်း ပြင်ခိုင်း ထားတာ ပြီးပလား’

‘ပြီးပြီ မမလေး’

‘အင်း.. ဧည့်ခံပွဲတော့ ဖြည်းဖြည်းစီစဉ်ကြပေါ့။ ဆရာမရွှေဇွန်းကိုလည်း
အရမ်းကျေးဇူး တင်ပါတယ် ဆရာမရယ်’

‘ရပါတယ် အန်တီ၊ ဘာမှ အပန်းကြီးတာမှ မဟုတ်ပဲ’

အဲဒီ နောက် အားလုံးဘွားမြချိုရဲ့ ထောပတ်ထမင်းနဲ့ လက်မှတ်ထိုးပွဲကို
နိဂုံးချုပ်ရ တယ်။

‘မေမေ စားပြီးရင် သားနဲ့ပစ္စုန် ရွှေဇွန်းကိုလိုက်ပို့လိုက်မယ်’

အားလုံးရှေ့မှာ ခွင့်တောင်းတာမို့ မေမေ ခေါင်းခါရခက်သွားပုံပဲ’

‘ပို့လိုက်လေ သားရဲ့’

‘ရပါတယ် ရွှေဇွန်းဘာသာ ပြန်ပါ့မယ်။ ဒီမှာ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြပါ’

‘မဟုတ်တာ ရွှေဇွန်းရယ်၊ ကိုယ့်ကို လာချီးမြှင့်ထားတာ ပြန်ပို့ပါရစေ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ပစ္စုန်တို့ လိုက်ပို့ပါရစေ’

ပစ္စုန်က ခေါင့်ကိုအားဖြည့်လိုက်မှပဲ ခေါင့်ဆန္ဒပြည့်သွားတော့တယ်။

ဘာလဲကွာ။ ကိုယ်ဆိုတာ သူများအတွက် အဖြည့်ခံလား။

ဘယ်မိန်းကလေးမှ ဒီလိုဘဝမျိုးကို ရပ်တည်ချင်မှာမဟုတ်ပေမယ့်

ပစ္စုန်ကတော့ မရပ် တည်ချင်ဘဲ ရပ်တည်ခဲ့ရတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေကတော့ ဆန္ဒပြည့်သွားပြီမို့ ပျော်တပြုံးပြုံး။

ခေါင့်မှာသာ ရွှေဇွန်းကို ရှင်းပြဖို့ ခေါင်းတွေကိုက်လို့ တစ်ခါတစ်ခါ

ကျတော့လည်း ဘယ်လိုဘဝမျိုးကမှ ပြည့်စုံမှုဆိုတဲ့ စကားလေးကို

သွားသတိရမိပါရဲ့။

*

ရွှေဇွန်းကိုလိုက်ပို့ရင်း ကားပေါ်မှာ ပစ္စုန်ကပဲ စကားစပေးရတယ်။

‘ပစ္စုန် ထောပတ်ထမင်းစားပြီး အီလည်လည်ဖြစ်နေလို့

ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက် လောက်သောက်ချင်နေတယ်။ ခေါင်နဲ့ဆရာမ

အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင်ပေါ့’

‘ရွှေဇွန်း ဒီကပဲ ပြန်လိုက်လို့ရမလား၊ ကိုခေါင်မင်းနဲ့ ဒေါက်တာပဲ

သွားလိုက်ပါနော်’

‘အို မဟုတ်တာ၊ ရွှေဇွန်းနဲ့အတူတူ သောက်ချင်တာပါ။ ကဲပါ

ရင်းရင်းနှီးနှီး ရွှေဇွန်းပဲ ခေါ်လိုက်တော့မယ်။ ပစ္စုန်ကိုလည်း ပစ္စုန်ပဲ ခေါ်ပေါ့’

အဲလိုနဲ့ ရွှေဇွန်းကို ကော်ဖီဆိုင်ပါအောင် ခေါ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။

ခေါင်လည်း စကားစရှာမရ ဖြစ်နေပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့လိုကိစ္စမျိုးဟာ နောက်မှရှင်းလို့ရ တဲ့ပြဿနာလည်းမဟုတ်ဘူးလေ။

‘ခေါင်.. နင် ပြောစရာရှိတာ ပြောလိုက်လေ’

‘ပစ္စုန် ငါ ငါ’

‘ငါ့ကို အားနာတာလား၊ ရွှေဇွန်းကို မပြောရဲတာလား။ ဒါပေမဲ့ ပြောမှ ပြီးမှလေ။ ငါ့ကို အားမနာနဲ့ခေါင်၊ နင်နဲ့ငါက မောင်နှမတွေပဲ’

ရွှေဇွန်းက နားမလည်ပုံဖြင့် ကြည့်နေပေမယ့် ဘာမှတော့မပြောဘူး။

‘ရွှေဇွန်း’

‘ပြောလေ ကိုခေါင်မင်း၊ ပြောစရာတစ်ခုခုရှိပုံပဲ’

ပစ္စုန်ကတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ကော်ဖီခွက်ကိုအကြောင်းမဲ့ မွှေနှောက်နေခဲ့တယ်။ ရွှေဇွန်းကတော့ ဒီနေ့လိုအခြေအနေမှာ ခေါင်မင်းသူ့ကို Propose လုပ်မယ်လို့ ထင်ပုံ မရဘူး။ ခေါင်မင်းကလည်း စကားစရှာမရဘူး။

‘ဒီလိုပါ ရွှေဇွန်း၊ ဒီနေ့ ကိုယ်နဲ့ပစ္စုန် လက်မှတ်ထိုးကြတာပါ မေမေ စိတ်ချမ်းသာရုံ ဟန် ဆောင်လက်မှတ်ထိုးရုံပါ’

‘ရှင်’

‘ဟုတ်တယ် ရွှေဇွန်း မေမေမှာ သွေးကင်ဆာရောဂါရှိတယ်။ လူ့ပြည်မှာ ကြာကြာနေ ခွင့်မရတော့မယ့် မေမေကို မသေခင် ဆန္ဒဖြည့်ပေးရုံသက်သက်ပါ။ ဒါကြောင့် အပြင်လူတစ်ယောက်မှမပါဘဲ လက်မှတ်ထိုးပွဲကို ကျင်းပခဲ့တာ’

‘ကျွန်မက အန်တီဖိတ်လို့လာတာ’

‘ကိုယ်တို့သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေဇွန်းက ဒီလက်မှတ်ထိုးတဲ့ပွဲမှာ အသိသက်သေဖြစ်နေ လို့ ဒီပွဲကိုအသိအမှတ်မပြုဖို့ ရွှေဇွန်းကို တောင်းပန်တာပါ’

‘ဟုတ်တယ် ရွှေဇွန်း၊ ကိုယ်ကလည်း မေမေကြီးကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ခေါင်းညိတ်လိုက် ရပေမယ့် ခေါင့်ကို မောင်နှမထက်ဘယ်လိုမှ ပိုလို့မရလို့ပါ’

‘ရွှေဇွန်း ကိုခေါင်မင်းနဲ့ဒေါက်တာ လက်ထပ်ပွဲအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး။ သတင်းပေါက်ကြားခဲ့ရင် ရွှေဇွန်းကြောင့်လို့ မထင်ကြပါနဲ့နော်’

‘ဟာ မထင်ပါဘူး ရွှေဇွန်းရယ်။ ခုကလည်း ရွှေဇွန်းကို အခြေအနေမှန်ကို ရှင်းပြတဲ့ သဘောပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

ထို့နောက် ရွှေဇွန်းကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ပြန်သွားကြသည်။ ရွှေဇွန်း နား မလည်နိုင်တာက ကိုခေါင်မင်းဟာ ဘာလို့များ ပြည့်စုံလှပလွန်းသည့် ဒေါက်တာကို လက် မထပ်နိုင်ရပါလိမ့်။ ဒေါက်တာကရော။ ကိုခေါင်မင်းလို ဥစ္စာဓနပြည့်စုံပြီး ယောက်ျားပီသ ခန့်ညားသူကို ဘာလို့လက်မထပ်နိုင်ရပါလိမ့်။

အေးလေ.. သူတို့ပြောသလို မောင်နှမလိုထက် ပိုလို့မရလို့ နေမှာပေါ့လေ။

ဒါမှမဟုတ် သူတို့မှာ ရည်ရွယ်သူတွေရှိကြလို့နေမှာပေါ့။ ရင်ထဲမှာ မောလျနေသည်။ မနေ့ကတည်းကပါ အန်တီဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းကတည်းက ရင်ထဲမကောင်းတာ။ အန်တီကလည်းအကူအညီတောင်းချင်တာထက် သူမသိစေချင်စိတ်က ပိုမှာပါ။ သူ့သားနဲ့ ထွက်နေတဲ့ ကောလာဟလကြောင့် ဒီကိစ္စကို ရောဂါနှင့်ခြိမ်းခြောက်ပြီး စီစဉ်လိုက်ပုံပင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေဇွန်းကတော့ ရင်မှာဖြစ်သည့်သံယောဇဉ်ရင်းမြစ်ကို

အမြစ်က ဆွဲနုတ် ရသလိုနာလှသည်။

*

ရွှေဇွန်းကိုပြောတော့ လူမသိစေချင်ပါတဲ့။ ခုတော့
လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်းသတင်းက သတင်းစာ ထဲမှာ ကော်လံခပ်ကြီးကြီး ပါလာသည်။

သူမနာမည်တောင် အစစ်ပါသေးသည်။ အသိသက်သေအဖြစ်
လက်မှတ်ထိုးပေးသော ရွှေဇွန်း ဆိုပြီးတော့လေ။

ဒီကြောငြာမှာ သူနဲ့ သူမရဲ့ ကောလဟာလကိုပါ ဖြေရှင်းပြီးသွားပြီလေ။

ကိုခေါင်မင်းမိခင်ရဲ့ ထက်မြက်မှုကို ချီးကျူးမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဒီလိုဖြေရှင်းပေးတဲ့အတွက် ရွှေဇွန်းကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ရွှေဇွန်းမှာ နဂိုကတည်းက အရိပ်မည်းတစ်ခု အမိုးခံထားရပါရက်
နောက်ထပ် ကောလဟာလ တစ်ခု ထပ်မဖြစ်ချင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေဇွန်းအတွက် အဆင်ပြေပေမယ့် ကိုခေါင်မင်းနှင့်
ဒေါက်တာတို့တော့ အခက် တွေ့မည်ထင်သည်။ သူတို့က လူမသိစေချင်ဘူးလေ။

ထို့အတူ တစ်ဖက်တွင် ခေါင်မင်းလည်း ဒုက္ခရောက်နေသည်။ ဒီမနက်
ပစ္စု မကွေး ပြန်၍ ကား လိုက်တင်ပေးပြီး ပြန်အလာ ဖုန်းတွေ
တစ်ကောပြီးတစ်ကော ဝင်လာသည်။

‘ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ ကိုခေါင် လျှို့လှချည်လား’

‘ဟာ ... ဘာလဲ ကိုဇော်၊ ကောလဟာလတွေကို မယုံပါနဲ့ဗျာ’

‘ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ကောလဟာလကို ရှင်းသွားပါပြီ၊

ရှင်းပြတဲ့သက်သေကလည်း ရှိတာကိုး။ ဒေါက်တာပစ္စုန်
ဆိုတာကိုခေါင်းမွေးစားညီမမို့လား။ အေးပေါ့ဗျာ ဖိတ်ခြင်းဖိတ် အိတ်ထဲက ရွှေဥကိုပဲ
အဖိတ်ခံမှာပေါ့။ ဟိုစာရေးဆရာမလိုကြေးဥနဲ့တော့ ဘယ်အဖိတ်ခံပါ့မလဲ’

‘ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ’

‘ကိုခေါင်ကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ၊ ကိုခေါင်ပဲ သတင်းစာထဲ
ထည့်ထားပြီးတော့’

‘ဗျာ’

ခေါင် ကားကို ကမန်းကတန်း ထိုးရပ်ပြီး ဂျာနယ်သမားဆီက
သတင်းစာတစ်စောင် ဝယ်ဖတ် လိုက်တော့မှ မေမေ့ခြေလှမ်းကျမှုကို တွေ့ရသည်။

‘အား ... မေမေ ရက်စက်လိုက်တာ’

အရင်ဆုံးသတိရမိတာက ရွှေဇွန်း။ ချစ်သောရွှေဇွန်းပဲပေါ့ကွယ်။

‘ရွှေဇွန်း ... မေမေတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီဗျာ၊

ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

‘ကျွန်မလည်း ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး ကိုခေါင်မင်းရယ်’

‘ဟား ... ကျွန်တော် စိတ်ညစ်တယ်’

‘ကျွန်မတတ်နိုင်တာ ရှိရင်တော့ ကူညီမယ် ကိုခေါင်မင်း အချိန်မရွေးပါ’

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်နဲ့ ပစ္စုန်ကတော့ လက်ထပ်ဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ခုတောင် ပစ္စုန် မကွေးပြန်တာကို လိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာတာ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
ပြီးတော့ ရွှေဇွန်း ကျွန်တော်နဲ့ ပစ္စုန် မပက် သက်တာကို ယုံပေးပါ ရွှေဇွန်းရယ်နော်’

‘ရှင် ... ကျွန်မက သက်သေအဖြစ် ပြန်ဖြေရှင်းပေးရမှာလား’

‘ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ရှင်းမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို

ရွှေစွန်းယုံပေးဖို့ပါ’

‘ကိုခေါင်မင်းနဲ့ ဒေါက်တာ ဒီလောက်ခါးသီးနေတာ ကျွန်မ
နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်’

‘ကျေးဇူးပဲ ရွှေစွန်းရယ်’

‘ဪ ... ကိုခေါင်မင်း’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကျွန်မ တစ်ခုတော့ ကူညီနိုင်မယ်ထင်တယ်။ တကယ်လို့
ကိုခေါင်မင်းနဲ့ဒေါက်တာတို့မှာ သက်ဆိုင်သူတွေရှိနေတယ်ဆိုတော့လေ
လိုက်ဖြေရှင်းပေးလို့ ရမယ်ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ လိုအပ်လာရင်တော့ အကူအညီတောင်းရတော့မှာပေ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အချိန်မရွေးသာပြောပါ ကိုခေါင်မင်း’

ပြေလည်စေချင်ပါတယ် ကိုခေါင်မင်းရယ်။ စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်။
ရယူပိုင်ဆိုင်လိုခြင်း ကင်းကင်းလေးနဲ့ကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်နေပါတယ်။

အဲဒါ ဘာလို့လဲဟင် ? ။

*

‘မေမေရယ် မင်္ဂလာပွဲတောင် မစီစဉ်ရသေးဘူး။ ဘာလို့သတင်းစာထဲ
ထည့်လိုက်တာ လဲ’

‘ဒါမှ သားကောလာဟလ ပျောက်မှာလေ သားရယ်’

‘ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ ပစ္စုန်ကလည်း မအားသေးဘူး။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ကိစ္စက မစီစဉ်နိုင်သေးဘူးလေ’

‘ဪ...သားရယ်၊ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝတွေ ပေါင်းစည်းဖို့အတွက် ဂုဏ်ပကာသနထပ်တဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲက အရေးကြီးသလား၊ ကိုယ်က အရေးကြီးတာကို လုပ်ပြီးပြီ။ အဲဒါကို ကြော်ငြာလိုက်ရ မှာပေါ့ သားရဲ့။ ကဲပါ.. မေမေ မသေခင် သားမင်္ဂလာပွဲကို တက်သွားခွင့်ရအောင် လက်ဆောင်ပေးပါ လား သားရယ်’

သူ မေမေရှေ့က ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ပြန်ထွက်လာရတာ ပေါ့။ ဒီလောက် အခြေအနေတွေရောက် မှ ပစ္စုန်ကိုရက်စက်ရမှာလည်း လိပ်ပြာမလုံပါ။ ပြီးတော့ ရွှေဇွန်းကရော ယုံပါတော့မလား။ နားလည် ပေးပါတော့မလား။

ပစ္စုန်ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။

‘ဘာ... ခေါင်၊ ဒါဆိုသတင်းစာထဲ ထည့်လိုက်ပြီပေါ့။ ငါ ဒီနေ့သတင်းစာမဖတ်ရသေးဘူး ။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲလည်း လုပ်ရဦးမယ်။ ခေါင်ရယ် စဉ်းစားပါဦး။ ငါ့ဘက်ကိုလေ၊ ဒီလောက်တစ်နိုင်ငံလုံး ဟိုးဟိုးကျော်ပြီး ဧည့်ခံပွဲတွေ ဘာတွေလုပ်ပြီးမှ နင့်ကိုငါက ကွာရှင်းရဦးမယ်ပေါ့။ တရားဝင်လူသိရှင် ကြားတစ်ခုလပ်ပေါ့။ ဟုတ်လား ခေါင်’

‘ပစ္စုန်ရယ်’

‘နင်တို့က ကျေးဇူးရှင်တွေပါ ခေါင်။ ငါက အဲဒါကိုဘဝနဲ့ရင်းပြီး ဆပ်ရမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား ခေါင်၊ နင်တို့ကျေးဇူးတွေနဲ့ ဂုဏ်မြှင့်ခံရတဲ့ငါ့ကို ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေကိုခင်းပြီး နင်းချေတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ခေါင်’

‘တော်တော့ ပစ္စုန်၊ ဒီအခြေအနေတွေ ရောက်လာတဲ့အတွက် ငါနင့်ကို လက်ထပ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နင် တစ်ခုခွင့်ပြုရမယ်။ ငါ ဧည့်ခံပွဲမလုပ်ခင် ရွှေဇွန်းကို ဖွင့်ပြောချင်တယ်’

‘နင် ထပ်မိုက်မလို့လား ခေါင်၊ နင် စိတ်မပါဘဲ

ငါ့ကိုလက်ထပ်တာတောင် လွန်လှပြီ ခေါင်၊ အဲဒါ ကို

နင်ကထပ်ပြီးလက်မထပ်နိုင်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပါ ဖွင့်ပြောခဲ့ဦးမယ် ဟုတ်လား၊

ပြီးတော့ အဲဒီ မိန်းမက နင်နဲ့ကောလာဟလ ထွက်ခံထားရတဲ့မိန်းမ၊

ထွက်အောင်လည်း နင်ပဲအနေအထိုင်မဆင်ခြင် ခဲ့တာ နေမှာ။ ခု နင်က

ဖွင့်ပြောဦးမယ်ဆိုရင် သူ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ၊ မှတ်ထားခေါင်၊ ယောက်ျား

တစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုလက်မထပ်နိုင်ဘဲ Propose လာလုပ်တာဟာ

ကိုယ့်ကိုလာစော်ကားတာပဲ’

‘ပစ္စုန်.. ဒါဆိုရင် ငါက ငါ့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှမပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့

ငါ့အချစ်ကို တစ်သက်လုံး မြေမြှုပ်ပစ်ရမှာလား၊ သူမသိဘဲနဲ့လေ’

‘ခေါင်.. နင် တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် နင့်ဘာသာပဲ ခံစားလိုက်ပါ။

သူ့ကိုခံစားချက် သွားမပေးပါ နဲ့ဟာ၊ အဲဒါ နင့်ကို ငါညီမတစ်ယောက်လို

အကြံပေးတာ’

‘ကျေးဇူးပဲ ပစ္စုန်၊ ငါထိန်းချုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်ဟာ’

‘ငါ့ကို ချောက်ကမ်းပါးကနေ ပစ်မချတဲ့အတွက်

ငါကပိုပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခေါင်ရယ်။ နင် လုပ်လိုက်တာ မိန်းမနှစ်ယောက်ရဲ့

ဂုဏ်သိက္ခာကို ကယ်တင်လိုက်တာပါ။ အဲဒီ အတွက် ငါနင့်ကို ရွှေဇွန်းကိုယ်စားပါ

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

အဲဒီ နောက် ခေါင်မင်းတစ်ယောက် မင်္ဂလာပွဲကိစ္စ ဖန်တီးနိုင်ခဲ့သည်။

မွေးမိခင်ရဲ့နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့၏ ။ ဒီနည်းနဲ့

မွေးမိခင်ရဲ့ မွေးကျေးဇူးကို ဆပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ပစ္စုန်ဆီက ခွင့်တစ်ခုတော့ တောင်းခဲ့သည်။

ရွှေဇွန်းကိုချစ်တယ်လို့ ဝန်ခံခွင့်မရရင် တောင်

သူ့မှာချစ်ရတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ရှိနေကြောင်း ရွှေဇွန်းကို ဖွင့်ပြောခွင့်ပါ။

ပစ္စုန်ကလည်း ပြည့်ဝတဲ့အမျိုးသမီးကောင်းတစ်ယောက်ပဲလေ။

‘ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်ဘူးဆိုရင် နင်ဘာမဆိုလုပ်ခွင့်ရှိတယ် ခေါင်’

*